

Tuyết Yêu Thương

Contents

Tuyết Yêu Thương	1
1. Chương 1: Chương 1	1
2. Chương 2: Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	14
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	22
9. Chương 9	26
10. Chương 10	31
11. Chương 11	34

Tuyết Yêu Thương

Giới thiệu

***Anh ta ngồi đó trên chiếc sofa, nghe bản nhạc của anh ta, đắm chìm vào thế giới của riêng anh ta

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-yeu-thuong>

1. Chương 1: Chương 1

Sau 5 tháng ôn thi cật lực, tuyết giao với smartphone và máy tính, đã mấy ngày trời Phương Nguyên chỉ chùm chần òm lap trong phòng, đắm đuối theo sát từng cảnh quay trong bộ phim tình cảm XX đang hot của điện ảnh Hoa Ngữ. Bất ngờ, cô tung chần ngược lên trời ánh mắt đầy mãn nguyện.

- Mẹ...

- Con đỗ đại học rồi sao? – mẹ tròn mắt nhìn ngơ ngác

- Mẹ, đó là chuyện quá hiển nhiên rồi chỉ là ko bí thủ khoa hay á khoa thôi
- Con bé tự cao tự đại này...mày làm ơn trở lại mặt đất ẹ nhờ- mẹ ấn nhẹ trán cô con gái ngã lộn ngửa ra sau
- Mẹ, sao mẹ có thể không tin con gái được nhỉ?...nhưng mà không sao, hôm nay con đã gặp được người đàn ông mà con đã tìm kiếm bấy lâu.

Mẹ thở dài: “lại xem phim rồi mơ mộng nữa đây mà, mẹ mặc xác con, lần này con tự lo đi , đã sắp thành sinh viên rồi phải tự lập đi.”

- Mẹ.... – Phương Nguyên ngơ ngác rồi trấn tĩnh lại ngay- không sao hết, mình nhất định sang Trung Quốc gặp anh mới được.

Chú thích:

Ý tưởng lớn làm sao có thể thiếu đồng minh tin cậy được, Phương Nguyên và Hoàng Anh là bạn tâm đầu ý hợp suốt 3 năm cấp 3 hiện đang là admin ột số trang fanpage của idol Hàn và idol Hoa ngữ.

Hoàng Anh đang chăm chỉ cập nhật fanpage thì điện thoại reo inh ỏi:

- Alo
- Muội muội, muội có muốn cùng ta chu du một lần đến vùng đất gặp oppa không?- đầu dây bên kia vang lên giọng nói ngọt ngào nũng nịu.
- Thôi đi cô nương, có chuyện gì mau thành thật khai báo đi
- Ta có một kế hoạch ...

* * *

Ngay sau đó, Phương Nguyên và Hoàng Anh bắt đầu tham gia một vài khóa học tiếng học kỹ năng, theo sát lịch trình hoạt động của thần tượng, tích cực giao tiếp với người nước ngoài để rèn cách nói chuyện cho phát âm đúng với tiếng người bản ngữ.

Hoàng Anh làm admin cho fanpage nên đã quen nhìn chữ tiếng Trung nhưng lại không quen giao tiếp nên cũng cần rèn luyện thêm còn tiểu thư Phương Nguyên thì ... Một ngày tháng 7 đẹp trời sau khi đăng status kết quả thi lên facebook, Phương Nguyên nhận được một cuộc điện thoại từ nước ngoài:

- alo, Phương Nguyên phải không?
- Chị Đình Quyên
- vẫn còn nhận ra giọng chị sao? thế nào tân sinh viên, có vui không?
- Em nhớ chị muốn chết đây, chị đi lâu như vậy mà mất tích luôn, không liên lạc gì với mọi người cả.Nhất là bác gái, bác rất lo cho chị đấy.
- Chị biết chứ, gần đây công việc hơi bận do chị mới chuyển công tác
- Chị chuyển công tác, công việc trước kia không ổn sao ạ?
- không, là giám đốc tập đoàn chuyển chị sang phụ trách tài vụ bên công ty con giải trí, công ty giải trí Tân thị.

Phương Nguyên thì thầm,:"Tân Thị?Công ty giải trí? Đó chẳng phải là công ty đại diện của Hàn Phong sao?"

- Phương Nguyên, em còn nghe máy ko?
- ...à, còn ạ. -Phương Nguyên cười thầm.
- Mùa hè này chắc cũng không thể làm gì ngoài việc chờ giấy gọi cả. e có muốn sang...
- Em đương nhiên muốn sang chơi với chị rồi. em sẽ thừa lại với bố mẹ. có chị chăm sóc, bố mẹ em còn gì phải lo lắng nữa chứ. Em sẽ lập tức đi thông báo với bố mẹ ngay.

- Được rồi, không cần vội đâu

Đình Quyên chỉ nghe tiếng tút tút kéo dài “ làm gì mà mau lẹ vậy chứ, chả lẽ con bé có âm mưu gì?” Cô cười nhặt rồi cúp máy.

2. Chương 2: Chương 2

Nhờ tài thuyết phục, 10 ngày sau Phương Nguyên và Hoàng Anh đã có mặt tại Bắc Kinh, Trung Quốc. Hai người nhanh chóng được Đình Quyên đón về nhà, sau khi giải quyết vấn đề với dạ dày, 2 người ngủ liền một giấc đến 2h chiều theo giờ Trung Quốc.

Ngày ngày trôi qua, do công việc tại công ty giải trí khá bận rộn, phải đến cuối tuần , Đình Quyên mới có thời gian dẫn hai em gái nhỏ đi chơi, nhân tiện cũng xin cho Phương Nguyên và Hoàng Anh vào làm trong một tiệm cà phê mới mở của một người bạn nằm gần tập đoàn Tân thị, trung tâm thành phố nhưng khá yên tĩnh và an toàn.

Chủ tiệm cũng là người Việt, nên rất thân thiện, hơn nữa biết 2 cô gái xinh đẹp biết tiếng Trung nên lại càng thêm phần an tâm. Do là người quen, tiệm cũng được giám sát 24/24 nhờ cctv nên chủ tiệm thường ít khi xuất hiện, chỉ đến để kiểm tra đột xuất, quyết toán thu chi và vào những ngày 2 cô gái xin nghỉ .

Công việc khá đơn giản, thỉnh thoảng 2 cô gái còn lên quảng cáo món ăn Việt Nam và một vài loại bánh kem tự làm từ nguyên liệu có sẵn trong cửa hàng. Có một vị khách mà hầu như đến rất thường xuyên, anh ăn mặc khá giản dị, sơ mi trắng thanh lịch, quần jeans, giày thể thao khỏe khoắn, đặc biệt là lúc nào cũng mang mũ và đeo kính râm và luôn ngồi cùng một vị trí, trong căn phòng trên tầng có lối đi tắt lên, có không gian mở có thể theo dõi được thế giới bên ngoài. Anh ta ngồi đó trên chiếc sofa, nghe bản nhạc của anh ta, đắm chìm vào thế giới của riêng anh ta. Phương Nguyên đã nhìn ngắm anh ta hồi lâu nhưng lại không dám lại gần vì chủ tiệm đã đã dặn dò là không nên làm phiền vị khách đặc biệt này.

- ê, cậu đang nhìn gì mà chăm chú thế?- Hoàng Anh làm Phương Nguyên giật mình.

- Tôi chỉ muốn hỏi anh ta một câu thôi nhưng mà mình đường đột ra hỏi sẽ làm phiền anh ta mất

- Nếu cậu đã thêm muốn tới độ không dứt mắt ra được thì mau hỏi đi. Dù sao khu vực riêng tư của riêng anh ta không có cctv ông chủ sẽ không biết đâu.

Phương Nguyên nghĩ thầm: ‘Đúng rồi, chỉ là một câu hỏi đâu có hại đến ai, ông chủ cũng không có chứng cứ bắt bẻ mình được’.

Phương Nguyên nhẹ nhàng mở tủ lấy ra một cái bánh hoa quả mà sáng nay cô mới tỉ mỉ làm được uyển chuyển bước đến chỗ chàng trai vẫn đang trầm tư.

- Xin chào anh...- Phương Nguyên cất tiếng chào dịu dàng và chờ đợi sự đáp lại

Mất 20s chàng trai mới nhận ra sự hiện diện của cô gái ở trước mặt anh. Anh ôn tồn đáp, một giọng nam trầm ấm nhẹ nhàng,

- có chuyện gì không?- khuôn mặt ngược lên lạnh lùng vô cảm như lời cuốn dụ dỗ như đang cửa vào trái tim còn đang non nớt của cô gái nhỏ đang hừng hực khí thế đi tìm đáp án cho câu hỏi của mình. Nét mặt bằng giá của chàng trai đã làm tắt lịm ham muốn của cô gái chẳng?

- Cửa hàng chúng tôi vừa ra mẫu bánh mới, anh có thể nếm thử và cho tôi ý kiến không ạ.- Phương Nguyên nở nụ cười rạng rỡ như ánh nắng ấm áp sau những ngày đông giá rét, giọng nói ngây thơ, giảng bầy người nghe.

Thấy anh còn đang lưỡng lự nhìn cô chằm chằm, cô tiếp lời: “ Anh yên tâm, đây là sản phẩm tiếp thị tuyệt đối không tính hóa đơn cho anh đâu”.

Cô đưa ra tuyệt chiêu cuối cùng , quyết định thắng thua: Chớp mắt định mệnh. Chỉ là một chi tiết nhỏ thôi nhưng cũng không thể bỏ qua, xưa nay đàn ông luôn bị đắm say bởi những cái chớp mắt thần tiên của phụ nữ nên một trong những tuyệt chiêu chinh phục này không thể thiếu chớp mắt nghệ thuật được. Đây đều là tuyệt chiêu kể cả bẩm sinh lẫn cô phải học hỏi bao lâu mới có được đẳng cấp này đâu thể để cái bộ dạng lạnh ngắt của anh đánh gục được. Anh ho nhẹ thành tiếng: “được”.Anh nhẹ nhàng đưa thìa vào miệng vừa nhâm nhi vừa suy nghĩ.

- Có hợp khẩu vị của anh không?

- ừm ...sử dụng loại kem này rất phù hợp, vị hoa quả kết hợp cũng rất tốt nữa. Còn chuyện gì nữa không?- Anh mỉm cười tinh nghịch.

Nụ cười đó ấm áp quá, trẻ con, tinh nghịch, không phải vẻ mặt lạnh lùng đáng sợ kia nữa. Ngụy trang, lẽ nào anh ta muốn tạo vỏ bọc để không ai dám đến gần anh ta. Nhưng tại sao lại phải ngụy trang? Khoan đã, nụ cười đó, hình như đã thấy ở đâu, bộ nhớ của mình sao lại không nhớ nổi, chẳng lẽ bị nụ cười của anh ta làm mê muội rồi. Không được Phương Nguyên mau tỉnh lại đi, sao lại thần thờ mất mặt thế này?

- Cô bé, cô bé à...

- Dạ vâng... có chuyện gì không anh?- Phương Nguyên bây giờ mới định thần lại

- Có thể lấy thêm cô anh một hộp bánh vừa rồi không?

- Có ngay- Phương Nguyên đáp lại bằng một nụ cười tinh nghịch không kém.

Chàng trai thanh toán rồi nhanh chóng rời tiệm cà phê bằng lối riêng. Phương Nguyên ngơ ngác nhìn theo sau.Cánh cửa đơn đóng lại, chợt một bóng người nho nhỏ vụt theo sau: “ chờ đã”. Phương Nguyên hấp tấp chạy theo sau,chân nọ dúi vào chân kia mà té lên người chàng thanh niên. Chàng trai không nói gì chỉ nhẹ nhàng đỡ cô xuống mặt đất ra khỏi bậc thang nhỏ hẹp: “có chuyện gì không cô bé?”

Phương Nguyên lại tiếp tục đắm đuối trong vẻ đẹp của chàng trai.Chàng trai cất tiếng đùa: “ nếu em còn định tiếp tục nhìn anh như thế thì anh sẽ không dám đến đây nữa đâu?” nụ cười ranh mãnh như anh đã biết trước cô định hỏi gì?

- Anh mua mắt kính đó ở đâu không? Nó đẹp quá chừng à? – Cô bé đưa mắt tròn xoe như đang trêu anh đã dự tính sai hoàn toàn rồi.

* * *

Cuộc trò chuyện kết thúc chàng trai lên xe đi thẳng ra đường lớn, cô gái nhỏ nhìn theo cười tinh nghịch.

Hoàng Anh đã chờ sẵn trong quầy, tra khảo: “ tại sao cậu lại hỏi anh ta như vậy, rảnh quá sinh nông nổi à?”

Phương Nguyên nằm dài trên ghế sofa nơi chàng thanh niên vừa ngồi nhâm nhi miếng bánh giữa đầu dựa vào sofa cười mồm nguyền: “ Phương Nguyên tớ đây trước giờ chưa làm chuyện vô ích bao giờ. Tớ hỏi như vậy chỉ để xác minh thôi.”

- Xác minh? Chẳng lẽ cậu định mua chiếc kính đó thật? chẳng lẽ nhìn anh ta hoài cậu cũng bị lây bệnh đeo kính râm trong nhà của anh ta rồi.

- Tiểu muội ngốc của tớ, muội làm ơn dùng não trái tưởng tượng , não phải suy luận giùm tớ đi. Cái kính đó là kính của ai?

Hoàng Anh chống cằm suy nghĩ, Phương Nguyên vẫn thần nhiên hãnh diện với trí thông minh của mình.

- Chẳng lẽ đó chính là cái kính xuất hiện hồi tuần trước trên weibo của Hàn Phong, anh ta ... không lẽ nào lại là Hàn Phong?

- Sao lại không thể?

- Vậy sao cậu biết chắc anh ta là Hàn Phong?- Hoàng Anh hỏi vặn lại

- Tớ nhìn chăm chăm anh ta ở cự li mắt cách mắt chưa đến 15cm, cậu nghĩ tớ có thể nhìn nhầm không, hơn nữa, cái kính đó trong giới nghệ sĩ chắc chắn không hiếm, nhưng người thích hàng độc như anh ta sẽ không thích mua hàng fake đâu. Mà đối chiếu với những gì anh ta chia sẻ trên weibo với những gì anh ta nói với tớ thì anh ta 99% là Hàn Phong.

- Thì ra cậu lại mưu mô như thế, tớ đây xin bái phục

- Ái dà...không cần khách khí. Nhưng mà không thể phủ nhận là tớ quá thông minh được... hahaha- Phương Nguyên cười đắc chí

- Cậu bớt tự sướng cho tớ nhờ được không đây – hai người bắt đầu đùa nghịch.

* * *

Bên cửa sổ, Hàn Phong đang ngồi dựa lưng thả hồn theo dòng người đang hối hả xuôi ngược. Trợ lý của anh, Lý Minh đẩy cửa bước vào: “ Hôm nay anh không ra ngoài sao? anh đang nghĩ gì mà chăm chú quá vậy?”

Hàn Phong cười nhạt: “không có gì, chỉ là một chuyện thú vị thôi”.

- thật sao, có thể kể em nghe không?

- Với em thì nó lại chẳng có ý nghĩa gì đâu nhóc ạ- Hàn Phong xoa đầu Lý Minh rồi ngã người xuống sofa- có chuyện gì không nhóc?

- Vì em nhớ anh mà –‘ôm ấp’

- Nói nhanh đi tối nay anh còn có hẹn nữa.- Hàn Phong gỡ tay Lý Minh ra.

- Gần đây, scandal tình yêu của anh nhiều quá, fan đang lên tiếng là anh không quan tâm như trước nữa. Hơn nữa, phim mới của anh cũng chuẩn bị quay rồi, album cũng sắp phát hành, công ty đề nghị anh có một buổi off fan. Để tặng thêm cho fan độ thân thiết thì em nghĩ nên tuyển cộng tác viên cho dự án phim này. Anh thấy thế nào?

- Anh không vấn đề gì. Nếu hết chuyện rồi thì lát về khóa cửa giùm anh, anh còn có việc. Hàn Phong vỗ vai Lý Minh rồi cầm chìa khóa đi thẳng ra cửa.

Lý Minh lăm bắm đằng sau buồn rầu : “sao lúc nào em cũng phải khóa cửa cho anh đi chơi vậy?” (thở dài)

3. Chương 3

Nắng sớm xuyên qua tấm kính phòng ngủ, đánh thức cô công chúa ngủ quên bình tĩnh, Phương Nguyên tỉnh dậy toan bước xuống giường thì thấy Hàn Phong ngủ gục cạnh cô : “ anh đã ở cạnh tôi suốt đêm qua sao? chắc là anh mệt lắm rồi!” Phương Nguyên vuốt nhẹ lên mái tóc chàng hoàng tử đang ngủ gật: “ lúc ngủ gật cũng khiến người khác mê hoặc rồi. nếu đã tận tình như thế thì mình cũng nên thể hiện chút chứ!”

* * *

Hàn Phong tỉnh dậy, không thấy người đâu , cuống quýt: “ Phương Nguyên, cô đâu rồi?”

- Hàn Phong, anh dậy rồi à, mau chuẩn bị ra ăn sáng đi. Anh giúp tôi đánh thức 2 người họ nhé- Phương Nguyên gượng cười, giọng thều thào yếu ớt

Hàn Phong nóng giận: “ cô nên nằm nghỉ nhiều hơn, sức khỏe cô vẫn chưa hồi phục hẳn mà.”

- Tôi đã đỡ hơn rồi, hơn nữa vận động sẽ giúp cơ thể hồi phục nhanh hơn. Đồ ăn để nguội sẽ không còn ngon nữa đâu.mau ăn thôi.- Phương Nguyên trấn an.

* * *

Phương Nguyên ở lại nhà của Hàn Phong vài ngày dưỡng bệnh do Đình Quyên vẫn chưa về. Cô mở ngăn kéo tủ dưới chỗ để ti vi tìm được quyển album từ khi còn nhỏ của Hàn Phong.: “ Hàn Phong, sinh ngày.... không phải là tuần sau sao?”

Phương Nguyên lật dở các trang tiếp theo của quyển album chăm chú xem: “ đáng yêu quá, dễ thương quá,... lạ thật sao lại không có lấy một tấm ảnh gia đình nào, lạ thật đấy?”

* * *

Lý Minh đang tắm nắng bên bể bơi trong căn hộ thì điện thoại đổ chuông liên hồi: “đượcđược... tôi sẽ xem lại lịch rồi liên hệ lại. cảm ơn”.- Lý Minh trả lời gấp gáp

- Lý Minh có chuyện gì vậy? ăn dưa đi- Phương Nguyên nhẹ nhàng
- Không có gì. Chỉ là fan muốn chúc mừng sinh nhật Hàn Phong thôi, nhờ tôi xem lại lịch xem có gặp tặng quà anh ấy được không?
- Là sinh nhật Hàn Phong vào tuần sau phải không?
- Đúng vậy
- Lý Minh, tôi có việc này không biết có nên nói với anh không?
- Cô đừng ngại. chúng ta cũng coi như bạn rồi. có gì cô cứ nói đi.
- Thật ra... tôi đã lên xem quyển album của Hàn Phong. Anh đừng nói với anh ấy nhé
- Chuyện đấy cũng không phải chuyện gì to tát, cô yên tâm đi
- Tôi còn một chuyện thắc mắc nữa. Tại sao Hàn Phong không có tấm ảnh gia đình nào vậy?
- Chuyện này...Anh ấy trước giờ chỉ có một người dì chăm sóc anh ấy. anh ấy cũng chưa từng nhắc đến gia đình. Vì vậy, chuyện gia đình Hàn Phong trước giờ cũng là điều cấm kị không được hỏi đến. Đây là vấn đề nhạy cảm, cô đừng nhắc đến trước mặt anh ấy.
- Tôi nhớ rồi. sẽ tuyệt đối bí mật với anh ấy. ăn dưa thôi- hai người chuyển chủ đề khác rồi lại cười đùa vui vẻ.

* * *

Ngày sinh nhật Hàn Phong, Phương Nguyên âm thầm tìm thông tin về sở thích của anh lên menu món ăn, thiết kế bánh sinh nhật. Sáng sớm, cô đã dậy đi chợ mua đủ nguyên liệu chuẩn bị sinh nhật cho Hàn Phong.

- Lý Minh,mọi người đang ở phim trường sao? tôi có chuyện muốn hỏi anh?
- Cô nói đi
- Lịch trình của mọi người mấy giờ tôi nay kết thúc, hôm nay là sinh nhật Hàn Phong, tôi muốn làm một bất ngờ cho anh ấy.
- Uh, khoảng 6h là hoàn thành rồi, khoảng 7h chúng tôi sẽ về đến nhà.
- Vậy anh giữ bí mật nhé, tôi định chuẩn bị một bữa cơm gia đình chúng ta cùng đón sinh nhật với anh ấy. tôi muốn làm anh ấy bất ngờ.

Hàn Phong trong phim trường nói vọng tới: “ Lý Minh, cậu còn làm gì vậy? mau qua đây giúp một tay đi”.

- Tôi đến ngay đây- Lý Minh vội đáp- Phương Nguyên gặp cô ở nhà nhé, bây giờ tôi có việc rồi.
- Vậy gặp lại anh sau.

* * *

Hàn Phong chúc mừng sinh nhật với ekip làm phim tại phim trường rồi về thẳng nhà mang theo rất nhiều quà tặng của fan. Lý Minh để một mình Hàn Phong cất xe vào bãi đỗ xe, Lý Minh và Hoàng Anh lên nhà trước để gây bất ngờ cho Hàn Phong.

Hàn Phong vừa mở cửa vào nhà: “phụt, happy birthday to you, happy birthday, happy birthday, happy birthday to you. Chúc mừng sinh nhật anh, Hàn Phong”- mọi người đồng thanh

Hàn Phong mỉm cười dịu dàng,: “ cảm ơn mọi người”

Phương Nguyên bưng ra một chiếc bánh ga tô được thiết kế vô cùng độc đáo, đảm bảo có một không hai do cô tự tay thiết kế với haimauf chủ đạo là đỏ và đen, kết hợp giữa chocolate và hoa quả tươi, nhìn vào khiến người ta mê mẩn không nỡ ăn rồi. Bên trên là 6 cây nến tượng trưng cho 26 tuổi là tuổi của Hàn Phong.

Hàn Phong vừa nhìn thấy chiếc bánh đã mỉm cười tinh quái, Phương Nguyên bưng chiếc bánh đứng trước mặt Hàn Phong, hai mắt nhìn nhau đắm đuối, dưới ánh nến lại càng lung linh,cảm động hơn: “ Hàn Phong, chúc mừng sinh nhật anh, nến sắp cháy hết rồi, anh mau ước đi”.

Hàn Phong nhắm mắt lại, hai tay đỡ lấy chiếc bánh rồi ước(chắc là vậy mà cũng có lẽ là giả vờ). Hàn Phong mở mắt ra mỉm cười thánh thiện: “cảm ơn mọi người”.

Hoàng Anh nhanh nhẩu: “Hàn Phong, hôm nay anh phải đặc biệt cảm ơn Phương Nguyên, cô ấy một mình tìm hiểu, lên kế hoạch chuẩn bị tất cả, đã vất vả mấy ngày hôm nay rồi.”

Hàn Phong đưa nhìn mắt nhìn Phương Nguyên đầy biết ơn.

Phương Nguyên liền gần đi: “ mọi người mau nhập tiệc thôi, đồ ăn sắp nguội hết rồi”.

Bốn người vừa ăn vừa cười nói vui vẻ. Lý Minh và Hoàng Anh nhận nhiệm vụ thu dọn chiến trường. Họ vui đùa đến khuya, rồi mới chịu ngủ.

* * *

Cảnh đêm Bắc Kinh yên tĩnh đáng yêu đến lạ lùng. Chàng trai ưu tú ngồi ôm cây đàn ngồi bên hồ nước thả hồn trong từng giai điệu.Trông anh như chàng lãng tử trong những vần thơ của Lorca, ngao du trên yên ngựa giữa thảo nguyên Tây Ba Nha dưới ánh trăng lấp lánh ánh thơ.

Nàng công chúa đi lạc ,khiến cho bức tranh lãng mạn càng thêm sinh động: “ Anh đang sang tác bài hát sao?”

- Tôi làm cô thức giấc sao?- Hàn Phong giật mình

- Không có. Là tôi không ngủ được thôi.- Phương Nguyên mỉm cười dịu dàng

- Hôm nay ... thực sự cảm ơn cô

- Không có gì. Tôi cũng chỉ muốn cảm ơn anh vì lúc tôi ốm anh đã chăm sóc tôi mà thôi

- Thực sự... chỉ để cảm ơn thôi sao- Hàn Phong nhìn thẳng vào mắt Phương Nguyên vẻ dò xét

Phương Nguyên nhấp một ngụm nước rồi nhìn về phía hồ bơi lảng tránh ánh mắt của Hàn Phong: “ cảm ơn, có thể cho tôi xem qua không... tôi không hiểu nhạc điệu cho lắm, anh hát thử cho tôi nghe đi”

Âm thanh rung động của cây đàn ghi ta cùng giọng hát truyền cảm của Hàn Phong vang lên len sâu vào trái tim cô công chúa nhỏ. Ánh trăng soi bóng hai người xuống hồ nước dập dềnh sóng nước. họ cứ ngồi như vậy, thật lâu, thật lâu...

4. Chương 4

Tại phòng họp số 5, công ty giải trí Tân Thị, Lý Minh đã có mặt từ sớm để đón các cộng tác viên. Vì tình yêu dành cho thần tượng mà không fan nào tới muộn, quả là có sức mạnh phi thường mà.

Lý Minh chừng chặc nói:

- trước hết tôi xin chân thành cảm ơn sự tình nguyện hợp tác nay của các bạn. Trước hết, tôi xin nói trước công việc sẽ tương đối vất vả. Mỗi người sẽ đảm nhận một nhiệm vụ mà tôi căn cứ vào năng lực và sở trường mà các bạn đã khai trong phiếu đăng kí.(Hi vọng là không bạn nào khai man)

- 5 bạn sau đây sẽ hoạt động tại phim trường : Tinh Tinh, A Mẫn, Uyển Linh, Tổ Tổ, Tiểu Thanh. oàng Anh sẽ lo về phần fanpage, bạn là admin nên chắc rõ công việc rồi phải không? Phương Nguyên, bạn sẽ lo mảng trang phục cho Hàn Phong (tôi thật sự không thể ứng được phong cách thời trang giản dị của anh ấy), tôi chọn bạn vì bạn đã có từng đạt giải thiết kế trẻ tài năng rồi...Bây giờ tôi sẽ phát cho các bạn thẻ ra vào công ty. Khoảng 11h chúng ta sẽ họp mặt dưới đại sảnh để đi liên hoan chúc hợp tác vui vẻ, được không ạ?

- Và dĩ nhiên chúng ta sẽ được gặp mặt trực tiếp Hàn Phong rồi. Hẹn gặp lại các bạn sau nhé. Tạm biệt.

* * *

Bữa ăn diễn ra vui vẻ nhưng tận đến lúc cuối bữa ăn Hàn Phong mới xuất hiện, lần này lại dáng điệu lạnh lùng khó hiểu đó, anh ta đến chụp ảnh cùng fan, nói chuyện dăm ba câu rồi để Lý Minh hẹn thời gian làm việc rồi rời đi nhanh chóng. Về lãnh đạo của anh ta nhanh chóng được fan chấp nhận với lý do áp lực công việc quá lớn, vẻ lạnh nhạt khác thường của anh ta lại khiến Phương Nguyên lo lắng. Hoàng Anh chònh ghẹo: “ Sao vậy? lúc chàng quan tâm thì lảng tránh, bây giờ chàng ngó lơ thì lại đau lòng sao? cô nàng đồng đẳng?”

-Cậu nói gì mà tớ chẳng hiểu gì cả- Phương Nguyên gạt phất- Mau về nhà thôi mai còn phải đi làm đó.

Thành phố Bắc Kinh đã chìm sâu vào trong giấc ngủ, ánh đèn đường sáng lấp lánh, hắt tường luống yếu ớt vào cửa sổ phòng ngủ, Phương Nguyên kéo tấm chăn lên sát cổ, tấm chăn mềm mại, tận hưởng mùi hương đầy nam tính, mừng tượng lại khoảnh khắc Hàn Phong chònh ghẹo tấm chăn kín người cô, vòng tay ôm chặt cô diu ra xe, cái xoa đầu ấm áp khi tiễn cô về: “ có lẽ chỉ là giấc mơ thôi, anh ta là thần tượng, mình là fan, thần tượng và fan chỉ có thể là cộng tác mà thôi. Đừng suy nghĩ linh tinh nữa nào.ngủ thôi.”

* * *

-Hoàng Anh mau thức dậy đi, hôm nay chúng ta có việc quan trọng đấy- Phương Nguyên kéo tung chăn lên bắt chặp cô bạn thân còn đang mơ màng.

- Hẹn gì chứ?

- Ngày mai, Hàn Phong có một buổi chụp hình quảng cáo ột nhãn hiệu trang sức , tớ phải đi chọn đồ cho anh ta.

- Cậu chỉ cần ra shop lựa vài bộ đồ là được rồi mà, đâu cần bắt tớ dậy sớm như vậy.- Hoàng Anh cần nhằn rồi nằm vật xuống giường ngủ tiếp

- Bạn thân yêu, cậu có muốn fanpage của cậu có bài đọc quyền không đây? Nói cho cậu biết nơi hôm nay chúng ta đến là nhà Hàn Phong đó.

- Cậu chỉ là cộng tác viên, ai lại cho cậu vào, đừng ảo tưởng sức mạnh nữa đi nàng ơi!- Hoàng Anh đánh thức giấc mộng vĩ đại của Phương Nguyên

-Xin lỗi tình yêu, tớ đã hẹn trước với Lý Minh là sáng nay 8h sẽ đến quan sát tủ quần áo của anh ta xem có gì để còn tiện lựa đồ và mua sắm thêm nếu cần thiết. Bây giờ đã là 7h30 rồi, cậu còn chưa ra khỏi giường làm sao chúng ta kịp ăn sáng đây.mình cho cậu 15 phút đấy nhanh lên- Phương Nguyên nhanh chóng ra khỏi phòng để lại Hoàng Anh vẫn còn ngơ ngác

- Vậy chúng ta đi bằng gì đây? -Hoàng Anh hỏi vọng ra

- Xe bus

- ôi mẹ ơi- Hoàng Anh đau khổ.

* * *

Hàn Phong sống trong một khu chung cư cao cấp, có hệ thống an ninh nghiêm ngặt, hoàn toàn bất khả xâm phạm với giới truyền thông. Người lạ cũng không thể tiếp cận được.

- Lý Minh, chúng tôi đến cổng chung cư rồi, anh có thể xuống đón chúng tôi không?

- Xin lỗi. Hiện giờ tôi đang bận ở công ty, tôi sẽ gọi điện cho bảo vệ. cô chỉ cần xuất trình thẻ nhân viên họ sẽ cho cô lên. Tôi sẽ nhắn tin số phòng và tầng cho cô. Cô lên gọi cửa chờ một lúc Hàn Phong sẽ ra mở cửa cho cô thôi.

- Được rồi.

Phương Nguyên và Hoàng Anh theo sự chỉ dẫn của Lý Minh đến căn hộ của Hàn Phong. Ấn chuông 3 hồi liên tiếp mà vẫn không ai ra mở cửa, đang định ấn chuông lần nữa thì Hàn Phong xuất hiện, bộ dạng vô cùng thanh lịch: quần đùi hoa, áo ba lỗ, cổ vẫn đang đeo kính ngủ hình mặt heo màu hồng ngộ nghĩnh mắt mũi có lú díu : “ không phải đã thỏa thuận không làm phiền anh giờ này sao Lý Minh, em muốn chết sao?” Chợt nhận ra đã mắng nhầm đối tượng, anh ta mời 2 cô bé vào nhà: “ anh cần ngủ thêm, phòng quần áo ở cuối hành lang, đừng đụng lung tung đó”. Tuy bộ dạng không sang trọng như thường ngày, nhưng vẫn cái vẻ lạnh lùng chui vào phòng ngủ tiếp. Phương Nguyên ngao ngán : “ hình ảnh thảm họa của thần tượng”

Hoàng Anh cứu vãn: “ đáng yêu mà”

Trong lúc Hoàng Anh đang chăm chút trả lời câu hỏi của fan, Phương Nguyên đã xâm nhập phòng quần áo điều tra

- Hoàng Anh cậu có muốn tham quan phòng quần áo nghèo nàn của thần tượng không?

- Không thể nào- Hoàng Anh lắc đầu nhìn ánh mắt thất vọng của cô bạn thân

Căn phòng cuối căn hộ ,cạnh phòng ngủ của Hàn Phong ... sơ mi, jeans, vest, đồng hồ, kính râm, không có sự đột phá phong cách, hoàn toàn là style kín đáo, “ tớ nghi ngờ về lượng fan của anh ta rồi đấy”- Phương Nguyên ngao ngán.

- Là cậu tự chuốc họa vào thân đấy, cậu tự lo đi

- Được rồi, bây giờ tớ phải lo cho tớ đã. Dù sao tớ cũng không muốn ngắt vì đối trước mặt anh ta lần nữa đâu.

Cứ ra ra vào vào khu chung cư chắc chắn sẽ bị chú ý, hơn nữa làm phiền Hàn Phong lạnh lùng ra mở cửa rất dễ gây nên tác dụng phụ. Vì vậy, Phương Nguyên đành tìm đồ ăn trong bếp.

* * *

Phương Nguyên và Hoàng Anh ngồi tìm vài shop thời trang nam danh tiếng trong khi đợi Hàn Phong thức dậy. Hàn Phong thức dậy thấy trong phòng trống trơn : “ đi đâu hết rồi? có phải bị mình dọa cho chạy hết rồi không?”

Anh bước vào bếp mở tủ lạnh tìm đồ ăn thấy một đĩa thức ăn đã được chuẩn bị sẵn, bọc ni lông kín dán một miếng giấy nhớ màu xanh dương bên trên ghi vài dòng chữ: “ tôi đợi anh ở tiệm cà phê của chung cư. Chúc ngon miệng”. Hàn Phong xúc một miếng trứng cuộn thịt cười thầm: “tay nghề cũng không tệ”.

Ăn xong Hàn Phong xuống thẳng tiệm cà phê. Vừa nhìn thấy anh từ đằng xa, Phương Nguyên đã cười thầm: “ Tớ thắng, tớ đã nói anh ta nhất định sẽ mặc bộ đó mà, lát cậu trả tiền cà phê nhé”

Ba người lái xe đến một cửa hàng lớn trong nội đô, Hàn Phong cất xe rồi vào sau để tránh sự chú ý của mọi người.

Có lẽ đối với Hàn Phong đó là ngày anh không thể quên khi khí thế nam nhi của anh bị đe dọa một cách đáng sợ như vậy. Vừa bước vào shop, Phương Nguyên đã yêu cầu Hàn Phong chọn vài món quần áo anh thích.

- Thần tượng ơi, anh muốn mở một shop thời trang sơ mi trắng và jeans à? Làm ơn đừng bảo thủ như vậy nữa được không?- Phương Nguyên than vãn – bây giờ anh mặc thử vài món đồ em chọn đi.

Từ lúc bước vào cửa hàng đến lúc đi ra tổng cộng chưa đầy nửa tiếng đã thay đổi hoàn toàn phong cách của anh. Cô yêu cầu anh mặc nguyên một bộ ở cửa hàng đi ra. Tuy anh không thích do bộ quần áo này ít vải hơn những bộ trước đây anh mặc nhưng chỉ cần không phải nghe cô quát nạt thì cũng phải cắn răng hi sinh vậy.

Ba người đi xuống cửa hàng phụ kiện cuối phố, để phù hợp với phong cách của bộ trang sức ngày mai anh đại diện, cô chọn những loại phụ kiện nam đơn giản không lòng vòng đầy dây dợ vì sợ chúng có thể khiến anh bức mình. Hoàng Anh vẫn chăm chú chụp lại những khoảnh khắc ngoài đời của thần tượng, không để tâm cô bạn thân đã bị tụt lại đằng sau tự bao giờ: “Phương Nguyên bị lạc mất rồi” hai người nhìn nhau ái ngại.

Hàn Phong trấn an : “ thế này đi, em ở lại đây chờ, anh sẽ đi tìm em ấy, chỉ loanh quanh đây thôi, em đừng lo.”

Hàn Phong vội vã chạy đi tìm Phương Nguyên, tìm anh dường như muốn ngừng đập khi thấy cả khu phố không có bóng dáng cô.: ‘Phương Nguyên em ở đâu mau ra đi, đừng trốn nữa’ . Anh chợt lướt qua một tiệm nữ trang rồi dừng lại trước cửa kính. Chính là cô. Người con gái đang mê mẩn trước tủ kính, say mê ngắm từng đường nét hoàn mỹ nghệ thuật. Anh đưa tay lắng nghe lồng ngực mình đập rộn ràng, chưa từng có cảm giác như vậy, anh tự an ủi mình bởi lí do chạy quá nhanh và quá gấp.

Anh mắng cô: “ sao em có thể cảm tính như thế? Em có biết hại mọi người lo lắng cho em thế nào không?”

Cô ngược nhìn anh với đôi mắt tròn xoe ngây thơ: “ xin lỗi” xoa dịu cơn giận đang sôi sùng sục trong lòng anh. Anh vừa quay đi, cô đã nắm lấy tay làm nũng: “ có thể cho em vay tiền mua chiếc nhẫn này không?”

Anh giật mình không hiểu liệu cô có thật lòng hối lỗi không hay đây mới là mục đích của cô: “ không mua, đi về hoặc cô tự ở lại đây nghĩ cách đi” anh thở dài quay đi. Cô hậm hực buồn bã đi sau mắng thầm anh, thỉnh thoảng anh lén quay lại kiểm tra xem cô còn ở đó không rồi quay đi cười thầm.

* * *

Sáng hôm sau từ 6 giờ sáng, cộng tác viên đã phải hoạt động chuẩn bị. Phương Nguyên và Hoàng Anh phải có mặt từ sáng sớm để sắp xếp đồ đạc vì phải chụp ảnh trang sức trong studio đã dành lại còn phải quay MV ột nghệ sĩ khác trong công ty ở thị trấn khác xa trung tâm thành phố. Thần tượng vẫn ngủ ngon lành chỉ khổ nhân viên phải vất vả dậy sớm. Phương Nguyên phải sắp xếp quần áo nên đến căn hộ của Hàn Phong trước, Hoàng Anh sẽ theo đoàn cộng tác viên đến thẳng studio luôn. Phương Nguyên sắp xếp xong đợi Hàn Phong dậy rồi cùng đi đến studio, tranh thủ cô bé nằm ngủ một lát trên ghế sofa.

Phương Nguyên chuẩn bị bữa sáng cho cả hai rồi đánh thức Hàn Phong dậy. Cô ý tứ xuống đợi ở quán cà phê để không làm phiền anh.

Cô chờ anh tổng cộng là một tiếng nhưng điều kì lạ khiến cô sốt ruột là ai đi qua cô cũng che miệng cười, tuy họ rất lịch sự không để cô nhận ra nhưng lại càng làm cô thắc mắc.

Cô lên xe Hàn Phong chạy thẳng, cô lẩm bẩm một mình: “ họ ăn nhằm cái gì vậy?”

Hàn Phong tủm tỉm cười.Cô nhìn anh bĩu môi : “ không lẽ” ánh mắt lo lắng với nhìn lên gương xe.: “ râu mèo”.

Trước khi ra khỏi nhà cô đã ngấm ngấm kĩ rồi mà, hoàn toàn không có vấn đề. Vậy chắc chắn vấn đề xuất hiện sau giấc ngủ sofa ở nhà Hàn Phong, trước giờ cô cũng chưa hề bị mộng du. Cô quay sang liếc Hàn Phong cái nhìn đầy tinh quái : “chắc chắn nhà anh có ma rồi, tôi mà bắt được tôi sẽ không tha cho con ma đó đâu”.

Hàn Phong hùa theo đùa: “ con ma đó đáng ghét thật đấy”.

Cả hai người xôn xao suốt đường đi. Vừa xuống xe, hai người bắt đầu đuổi nhau, khoảng cách dần được thu hẹp lại dưới con mắt ghen tỵ của nhiều người.

Bước vào phòng trang điểm cho diễn viên, một cô gái mảnh dẻ, xinh đẹp, trang điểm theo đúng kiểu ngây thơ, trong sáng nhưng mà có vẻ vô số tội đang ngồi trước gương trang điểm đột nhiên đứng dậy, khi thấy Hàn Phong bước vào: “ Hàn Phong, anh đến rồi!”. Anh mắt sáng lên và không thiếu nụ cười chào đón trên

môi. Hàn Phong cũng không ngần ngại lại gần cô gái, nở một nụ cười đáp lại: “Hiểu Thanh, hôm nay em xinh quá, bộ váy này rất hợp với em”. Phương Nguyên nhẹ nhàng rút êm: “Quần áo của anh tôi để trên mắc, tôi xin phép ra ngoài trước”. Hàn Phong gật đầu đồng ý, nhưng đã lén nhận ra sự khó chịu thoáng qua trên mặt Phương Nguyên.

Phương Nguyên nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi quay về khu vực dành cho cộng tác viên hoạt động. Không phải chứ, cô ta là diễn viên, không xinh đẹp thì ai thèm xem phim cô ta đóng chứ, như vậy có thừa thãi quá không? Cả cô gái đó nữa, mắt sáng hơn cả điện về làng nữa, mê dai quá chừng.

Tạo hình mới của Hàn Phong khiến công ty đại diện vô cùng hài lòng, trái ngược hoàn toàn với phong cách trước kia của anh, Phương Nguyên chọn cho anh một chiếc áo da khoét sâu ở cổ và sát lách để khoe ra phần cơ bắp quyến rũ, một chiếc cà vạt dáng mảnh thêm phần lịch lãm, thêm một chiếc vest đen huyền bí nữa. Tạo hình hoàn hảo cho siêu sao, nhưng cũng không thể thiếu body cực chuẩn của Hàn Phong. Khuyết điểm của anh chính là ở cái tính cổ chấp không chịu thay đổi phong cách ăn mặc kín đáo.

Hoàng Anh chăm chỉ chụp lại kết quả hoạt động trí óc của mình

- Tạo hình mới của Hàn Phong rất tuyệt, cảm ơn em nhé, Phương Nguyên – Lý Minh chân thành
- Không có gì đâu, đây chỉ là kiến thức em tự tìm hiểu được thôi. Bây giờ vẫn chưa được đào tạo bài bản nên còn chưa được tốt lắm ạ. – Phương Nguyên cười thân thiện

Hoàng Anh lon ton: ‘Ảnh hôm nay chụp đẹp lắm đấy nhưng mà hết phim rồi, thay phim giùm tớ nhé Phương Nguyên’.

Phương Nguyên thay phim rồi đưa máy ảnh lên ngang tầm mắt zoom in zoom out để kiểm tra, chớp ngay được cảnh Hàn Phong và Hiểu Thanh đang chớp mắt ra hiệu cho nhau: ‘đây chả phải là liếc mắt đưa tình sao?’

- Lý Minh, Hàn Phong và Hiểu Thanh là một cặp sao?- Phương Nguyên tò mò
- Sao cô lại nghĩ như vậy?
- Anh không thấy bọn họ rất thân mật sao?
- Để xem nào? Phải nói là ai Hàn Phong cũng như thế? Cách đối xử với phụ nữ của anh ấy rất khiến người khác hiểu lầm.- Lý Minh chống cằm về suy nghĩ
- Đúng là trắng hoa mà – Phương Nguyên trối thầm
- Cô đang nói gì vậy?
- Không có gì
- Thật ra anh ấy không phải người xấu đâu.. .có lẽ là không muốn ai nhìn thấy con người thật của mình mà thôi.
- Anh có vẻ rất hiểu anh ấy? không lẽ hai người...
- Cô đang nghĩ gì vậy? Tôi làm việc với anh ấy cũng được 5 năm rồi.
- Anh ấy trong mắt mọi người là một con người hoàn mỹ nhưng thực ra lại rất nhiều vết thương, rất cô đơn.
- Cô đơn? Xung quanh người hâm mộ nhiều như vậy cũng cô đơn được sao?
- Hai người đang tụ tập nói xấu tôi sao?- Hàn Phong đột ngột xuất hiện từ đằng sau làm cả hai giật mình, Lý Minh đành phải rút lui khi câu chuyện còn đang dang dở.
- Bộ quần áo cô lựa rất đẹp, cảm ơn cô.
- Đây là công việc của tôi, anh không cần khách sáo.- Phương Nguyên vừa nói vừa chọn lựa phụ kiện cho bộ trang sức tiếp theo.

- Xong việc, tôi mời cô đi ăn tối- Hàn Phong dựa sát người vào lưng Phương Nguyên thì thầm vào tai cô, khoảng cách hai trái tim gần nhau, khiến mặt Phương Nguyên đỏ rực, trống ngực đập thình thịch như vừa chạy marathon 500m vượt rào về.

Thấy Phương Nguyên bất động, Hàn Phong tiếp tục trêu chọc;

- cô sợ tôi ăn thịt cô sao?

- Ai sợ anh chứ, dạ dày của tôi là vô đáy , anh nên chuẩn bị tinh thần đi

- Thật vậy sao, tôi rất mong chờ đấy- Hàn Phong trêu chọc Phương Nguyên.

Phương Nguyên lấm bầm : Gian tặc gian tặc....gian tặc

* * *

Phương Nguyên đi xe cùng Hàn Phong đến nhà hàng Monalisa ở trung tâm thành phố, mở cửa phòng ăn, mọi người đã nổ pháo hoa tưng bừng, khèn trống mừng rỡ.

- Đông thế này sao? tưởng chỉ mình và hân chứ?- Phương Nguyên nghĩ thầm.

- Cô nghĩ chỉ có tôi và cô hẹn hò thui sao?- Hàn Phong thì thầm trêu chọc Phương Nguyên. Cô quay đầu lườm anh một cái thật sắc rồi cười gượng: ‘ càng đông càng vui mà’

- Vậy cô còn chờ gì nữa . mau cho tôi xem dạ dày của cô to cỡ nào đi.- Hàn Phong nói to: “ Chào mọi người” cùng nụ cười rạng rỡ hòa vào đám người đang huyền ảo.

Phương Nguyên nhìn theo lấm bầm tức giận : Gian tặc ... gian tặc....gian... tặc

Không khí liên hoan náo nhiệt, Hoàng Anh cũng đã kết giao được với một vài người trong ekip nên đang huyền ảo tìm hiểu thêm về công việc để làm mới fanpage, Lý Minh cũng rôm rả trong đám, Hàn Phong bị cô Trương Thanh bao thầu trọn buổi tối, quanh đi quẩn lại chỉ uống rồi chơi mấy trò con nít oẳn tù xì uống rượu đã quá quen thuộc trong mấy bộ phim hàn quốc. Hàn Phong thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn về phía Phương Nguyên nâng ly tỏ ý bốn cột. Phương Nguyên đáp lại bằng một loạt hành động ăn uống mạnh mẽ : “ Anh nghĩ tôi không dám ăn sao? tôi ăn cho anh coi”.

Khoảng một tiếng sau, Phương Nguyên lết thết ra khỏi phòng ăn của đoàn: “ không xong rồi mình cần phải vào nhà vệ sinh, ăn uống dừng mãi là phải trả giá ngay rồi. trời ơi...”

Trước gương nhà vệ sinh: “ nhẹ nhõm hơn một chút, nhưng mà... sao thế này, mặt đỏ tưng bừng thế này, trước giờ mình uống bia chưa từng đỏ mặt, nóng ran hết người rồi,... không được phải rút êm thôi, không thể để tên trời đánh nhìn thấy bộ dạng này của mình được” Phương Nguyên Thì thầm.

Cô men theo hành lang trở về phòng, cảnh vật xung quanh quay cuồng điên đảo, cả người không còn chút sức lực, và rồi: “ Cô sao thế này?”

- là tiếng của Hàn Phong, không được mình không thể để anh ta cười nhạo bộ dạng đáng thương của mình được? Nhưng mà ...

- Phương Nguyên, cô mau dậy đi, cô không thể ngủ như vậy được.- Phương Nguyên đã ngất lịm trong vòng tay Hàn Phong.

Hàn Phong đỡ cô nằm tựa trên ghế sofa ở đại sảnh, nhắc máy gọi cho Lý Minh: “ Lý Minh, Phương Nguyên say rồi, Anh nói Hoàng Anh về cùng cô ấy đi. Được, tôi chờ hai người dưới đại sảnh.”

Hoàng Anh hốt hải chạy xuống: “chị họ của Phương Nguyên nói hiện đang có công việc rắc rối ở Thượng hải nên không về được, nói không thể đến đón chúng tôi được, liệu anh có thể cho chúng tôi quá giang được không?”

Hàn Phong ôn tồn: “ vậy cũng được chúng ta mau đi thôi”

- Để tôi đỡ Phương Nguyên, anh đi lấy xe đi. Chúng tôi chờ anh ở cửa nhà hàng.

- vậy gặp mọi người ở đó.

Hàn Phong rời đi, Hoàng Anh và Lý Minh dìu Phương Nguyên ra ngoài. Trên đường về, Hàn Phong lo lắng: “Hoàng Anh, tôi thấy không ổn. Hai cô mới đến Trung Quốc, hơn nữa khu nhà đó không có bảo vệ, rất không an toàn. Tôi sẽ đưa hai người về căn hộ của tôi được chứ?”

- chúng tôi không làm phiền anh chứ- hoàng Anh ái ngại
- không sao, chúng ta cũng coi là bạn bè rồi mà
- vậy tôi cảm ơn anh trước
- Cô không cần khách sáo.
- Anh, em cũng muốn ở lại- Lý Minh nhanh nhẹn
- Được.

* * *

Tại căn hộ của Hàn Phong

- Hoàng Anh, cô và Phương Nguyên sẽ ngủ trong phòng ngủ của tôi, tôi và Lý Minh sẽ ngủ trong phòng khách vậy

- vậy thật ngại quá, cảm ơn anh- Hoàng Anh khách sáo

Hoàng Anh đặt Phương Nguyên xuống giường ngủ: “Nàng đang được nằm trên giường của thần tượng đấy, nàng mau dậy mà thưởng thức đi. Rượu rio nhẹ như vậy, nàng cũng say được sao...”

Hoàng Anh hốt hải chạy khỏi phòng: “Hàn Phong, Lý Minh, Phương Nguyên lạ lắm”.

- Có chuyện gì vậy, cô bình tĩnh đi- Hàn Phong trấn an
- từ lúc ra khỏi nhà hàng tới giờ, Phương Nguyên hoàn toàn không có phản ứng gì, hơn nữa , người cô ấy rất nóng, lai còn xuất hiện vết đỏ lạ lùng, rio là loại rượu nhẹ, tuy Phương Nguyên không giỏi uống rượu nhưng cũng không đến mức say như vậy.
- để tôi xem – Hàn Phong chạy về phía phòng ngủ, anh lấy tay hé mắt Phương Nguyên rồi sờ lên trán cô - không được, tôi phải gọi bác sĩ, cô ấy nóng quá.

* * *

Hoàng Anh lo lắng: “bác sĩ, cô ấy sao rồi?”

Bác sĩ : ‘cô ấy bị ngộ độc thức ăn. hôm nay, cô ấy có ăn phải đồ ăn gì mà bị dị ứng không?’

Hoàng Anh suy tư: “cô ấy chỉ bị dị ứng cá thu thôi”

Hàn Phong: “hôm nay có cá thu sao?”

Lý Minh: “đúng rồi, hôm nay có sushi nhân cá thu hấp”

Bác sĩ: “vậy đúng rồi, hiện giờ tôi đang truyền nước cho cô ấy, tôi đã tiêm cho cô ấy rồi. bây giờ mọi người chỉ cần lấy khăn ướt trườm cho cô ấy để thân nhiệt mau hạ. Khi nào cô ấy tỉnh lại, cho cô ấy uống nhiều nước để giải độc là ổn thôi.”

Hàn Phong tiễn bác sĩ ra cửa: ‘vậy cảm ơn bác sĩ. Có gì không ổn tôi sẽ liên lạc ngay với ông.’

Đóng cửa lại, Hàn Phong trở về phòng thấy Hoàng Anh đang uể oải pha cà phê: “Hoàng Anh hôm nay cô cũng mệt rồi, cô mau về phòng nghỉ đi. Để tôi chăm sóc cô ấy được rồi.”

- không sao, tôi đã làm phiền anh quá nhiều rồi. vẫn nên để tôi chăm sóc cậu ấy thì hơn.
- Không sao đâu, sáng mai cô phải xuống hiện trường cập nhật tin tức cho fanpage mà. Sẽ rất mệt nếu cô không ngủ đủ giấc, tôi không muốn hiệu quả công việc không cao đâu.
- Vậy lại làm phiền anh rồi, có chuyện gì anh cứ gọi tôi nhé, tôi sẽ sang thay ca cho anh.

Hàn Phong gât đầu đồng ý rồi ngồi xuống bên cạnh giường Phương Nguyên đang nằm. Anh thay khăn trườm trán cho cô, rồi ngồi nhìn cô đắm chiêu: “ Sao lần nào cô cũng ngất trước mặt tôi vậy? nhìn cô yếu ớt như thế khiến tôi khó chịu lắm đấy? cô mau tỉnh lại đi”.

Anh đưa tay lên vén sợi tóc lơ thơ làm tan khung hình công chúa ngủ quên của anh : “ cô bé này cũng dễ thương lắm chứ chỉ tội nhợt nhạt quá chừng thôi. Hôm qua ăn được nhiều một chút thì tối lại bị ngộ độc không tiêu được. thương quá đi”. Hàn Phong xoa bàn tay ấm áp lên viền khuôn mặt thanh thoát, trắng bệch của cô, đưa mắt nhìn theo ngón tay mình.

- Anh đang làm gì vậy? – Phương Nguyên thều thào
 - Cô tỉnh lại rồi- Hàn Phong mỉm cười như mặt trời mùa đông tỏa nắng ấm áp
 - Không tỉnh thì ai đang nói chuyện với anh
 - Cô đã yếu như vậy vẫn còn mạnh mẽ thật đấy.
 - Không phải anh nói tôi yếu đuối như vậy khiến anh không quen sao- phương nguyên giọng cười
 - Tôi nói như vậy bao giờ chứ?- Hàn Phong đứng dậy lấy nước để đánh lạc hướng
 - Thật sao, lúc tôi bất tỉnh đã người thì thăm bên tôi như vậy. tôi nghĩ là anh cơ đấy, anh đâu có dịu dàng với tôi như thế chứ.
 - Chắc cô nằm mơ đó. Mà cô nói gì cơ, tôi không dịu dàng với cô sao?
- Hàn Phong quay lại đi nhìn Phương Nguyên định tranh cãi
- tôi phải ngủ thêm thôi. Mệt quá – Phương Nguyên kéo chăn lên rồi quay đi ngủ tiếp.

5. Chương 5

Nắng sớm xuyên qua tấm kính phòng ngủ, đánh thức cô công chúa ngủ quên bừng tỉnh, Phương Nguyên tỉnh dậy toan bước xuống giường thì thấy Hàn Phong ngủ gục cạnh cô : “ anh đã ở cạnh tôi suốt đêm qua sao? chắc là anh mệt lắm rồi!” Phương Nguyên vuốt nhẹ nên mái tóc chàng hoàng tử đang ngủ gật: “ lúc ngủ gật cũng khiến người khác mê hoặc rồi. nếu đã tận tình như thế thì mình cũng nên thể hiện chút chứ!”

* * *

Hàn Phong tỉnh dậy, không thấy người đâu , cuống quýt: “ Phương Nguyên, cô đâu rồi?”

- Hàn Phong, anh dậy rồi à, mau chuẩn bị ra ăn sáng đi. Anh giúp tôi đánh thức 2 người họ nhé- Phương Nguyên giọng cười, giọng thều thào yếu ớt

Hàn Phong nóng giận: “ cô nên nằm nghỉ nhiều hơn, sức khỏe cô vẫn chưa hồi phục hẳn mà.”

- Tôi đã đỡ hơn rồi, hơn nữa vận động sẽ giúp cơ thể hồi phục nhanh hơn. Đồ ăn để nguội sẽ không còn ngon nữa đâu.mau ăn thôi.- Phương Nguyên trấn an.

* * *

Phương Nguyên ở lại nhà của Hàn Phong vài ngày dưỡng bệnh do Đình Quyên vẫn chưa về. Cô mở ngăn kéo tủ dưới chỗ để ti vi tìm được quyển album từ khi còn nhỏ của Hàn Phong.: “ Hàn Phong, sinh ngày.... không phải là tuần sau sao?”

Phương Nguyên lật dở các trang tiếp theo của quyển album chăm chú xem: “ đáng yêu quá, dễ thương quá,... lạ thật sao lại không có lấy một tấm ảnh gia đình nào, lạ thật đấy?”

* * *

Lý Minh đang tắm nắng bên bể bơi trong căn hộ thì điện thoại đổ chuông liên hồi: “đượcđược... tôi sẽ xem lại lịch rồi liên hệ lại. cảm ơn”.- Lý Minh trả lời gấp gáp

- Lý Minh có chuyện gì vậy? ăn dưa đi- Phương Nguyên nhẹ nhàng
- Không có gì. Chỉ là fan muốn chúc mừng sinh nhật Hàn Phong thôi, nhờ tôi xem lại lịch xem có gặp tặng quà anh ấy được không?
- Là sinh nhật Hàn Phong vào tuần sau phải không?
- Đúng vậy
- Lý Minh, tôi có việc này không biết có nên nói với anh không?
- Cô đừng ngại. chúng ta cũng coi như bạn rồi. có gì cô cứ nói đi.
- Thật ra... tôi đã lên xem quyển album của Hàn Phong. Anh đừng nói với anh ấy nhé
- Chuyện đấy cũng không phải chuyện gì to tát, cô yên tâm đi
- Tôi còn một chuyện thắc mắc nữa. Tại sao Hàn Phong không có tấm ảnh gia đình nào vậy?
- Chuyện này...Anh ấy trước giờ chỉ có một người dì chăm sóc anh ấy. anh ấy cũng chưa từng nhắc đến gia đình. Vì vậy, chuyện gia đình Hàn Phong trước giờ cũng là điều cấm kị không được hỏi đến. Đây là vấn đề nhạy cảm, cô đừng nhắc đến trước mặt anh ấy.
- Tôi nhớ rồi. sẽ tuyệt đối bí mật với anh ấy. ăn dưa thôi- hai người chuyển chủ đề khác rồi lại cười đùa vui vẻ.

* * *

Ngày sinh nhật Hàn Phong, Phương Nguyên âm thầm tìm thông tin về sở thích của anh lên menu món ăn, thiết kế bánh sinh nhật. Sáng sớm, cô đã dậy đi chợ mua đủ nguyên liệu chuẩn bị sinh nhật cho Hàn Phong.

- Lý Minh,mọi người đang ở phim trường sao? tôi có chuyện muốn hỏi anh?
- Cô nói đi
- Lịch trình của mọi người mấy giờ tôi nay kết thúc, hôm nay là sinh nhật Hàn Phong, tôi muốn làm một bất ngờ cho anh ấy.
- Uh, khoảng 6h là hoàn thành rồi, khoảng 7h chúng tôi sẽ về đến nhà.
- Vậy anh giữ bí mật nhé, tôi định chuẩn bị một bữa cơm gia đình chúng ta cùng đón sinh nhật với anh ấy. tôi muốn làm anh ấy bất ngờ.

Hàn Phong trong phim trường nói vọng tới: “ Lý Minh, cậu còn làm gì vậy? mau qua đây giúp một tay đi”.

- Tôi đến ngay đây- Lý Minh vội đáp- Phương Nguyên gặp cô ở nhà nhé, bây giờ tôi có việc rồi.
- Vậy gặp lại anh sau.

* * *

Hàn Phong chúc mừng sinh nhật với ekip làm phim tại phim trường rồi về thẳng nhà mang theo rất nhiều quà tặng của fan. Lý Minh để một mình Hàn Phong cất xe vào bãi đỗ xe, Lý Minh và Hoàng Anh lên nhà trước để gây bất ngờ cho Hàn Phong.

Hàn Phong vừa mở cửa vào nhà: “phụt, happy birthday to you, happy birthday, happy birthday, happy birthday to you. Chúc mừng sinh nhật anh, Hàn Phong”- mọi người đồng thanh

Hàn Phong mỉm cười dịu dàng,: “ cảm ơn mọi người”

Phương Nguyên bưng ra một chiếc bánh ga tô được thiết kế vô cùng độc đáo, đảm bảo có một không hai do cô tự tay thiết kế với haimauf chủ đạo là đỏ và đen, kết hợp giữa chocolate và hoa quả tươi, nhìn vào khiến người ta mê mẩn không nỡ ăn rồi. Bên trên là 6 cây nến tượng trưng cho 26 tuổi là tuổi của Hàn Phong.

Hàn Phong vừa nhìn thấy chiếc bánh đã mỉm cười tinh quái, Phương Nguyên bưng chiếc bánh đứng trước mặt Hàn Phong, hai mắt nhìn nhau đắm đuối, dưới ánh nến lại càng lung linh, cảm động hơn: “Hàn Phong, chúc mừng sinh nhật anh, nến sắp cháy hết rồi, anh mau ước đi”.

Hàn Phong nhắm mắt lại, hai tay đỡ lấy chiếc bánh rồi ước (chắc là vậy mà cũng có lẽ là giả vờ). Hàn Phong mở mắt ra mỉm cười thánh thiện: “cảm ơn mọi người”.

Hoàng Anh nhanh nhẩu: “Hàn Phong, hôm nay anh phải đặc biệt cảm ơn Phương Nguyên, cô ấy một mình tìm hiểu, lên kế hoạch chuẩn bị tất cả, đã vất vả mấy ngày hôm nay rồi.”

Hàn Phong đưa nhìn mắt nhìn Phương Nguyên đầy biết ơn.

Phương Nguyên liền gần đi: “mọi người mau nhập tiệc thôi, đồ ăn sắp nguội hết rồi”.

Bốn người vừa ăn vừa cười nói vui vẻ. Lý Minh và Hoàng Anh nhận nhiệm vụ thu dọn chiến trường. Họ vui đùa đến khuya, rồi mới chịu ngủ.

* * *

Cảnh đêm Bắc Kinh yên tĩnh đáng yêu đến lạ lùng. Chàng trai ưu tú ngồi ôm cây đàn ngồi bên hồ nước thả hồn trong từng giai điệu. Trông anh như chàng lãng tử trong những vần thơ của Lorca, ngao du trên yên ngựa giữa thảo nguyên Tây Ba Nha dưới ánh trăng lấp lánh ánh thơ.

Nàng công chúa đi lạc, khiến cho bức tranh lãng mạn càng thêm sinh động: “Anh đang sang tác bài hát sao?”

- Tôi làm cô thức giấc sao? - Hàn Phong giật mình

- Không có. Là tôi không ngủ được thôi. - Phương Nguyên mỉm cười dịu dàng

- Hôm nay ... thực sự cảm ơn cô

- Không có gì. Tôi cũng chỉ muốn cảm ơn anh vì lúc tôi ốm anh đã chăm sóc tôi mà thôi

- Thực sự... chỉ để cảm ơn thôi sao? - Hàn Phong nhìn thẳng vào mắt Phương Nguyên vẻ dò xét

Phương Nguyên nhấp một ngụm nước rồi nhìn về phía hồ bơi lảng tránh ánh mắt của Hàn Phong: “cảm ơn, có thể cho tôi xem qua không... tôi không hiểu nhạc điệu cho lắm, anh hát thử cho tôi nghe đi”

Âm thanh rung động của cây đàn ghi ta cùng giọng hát truyền cảm của Hàn Phong vang lên len sâu vào trái tim cô công chúa nhỏ. Ánh trăng soi bóng hai người xuống hồ nước dập dềnh sóng nước. họ cứ ngồi như vậy, thật lâu, thật lâu...

6. Chương 6

- Đồ không biết sống chết! Bản thân ta lại hy vọng người có thể sống đi ra!

Khóe miệng thanh niên hiện lên một nụ cười tàn nhẫn, xoay người hướng đám người Thần Lang giáo đi tới.

- Hừ!

Lý Lân hừ lạnh một tiếng, cũng không thèm liếc nhìn hắn, trực tiếp hướng cửa Thiên Uyên các đi vào.

Lúc trước hội đấu giá Thiên Uyên các là có tiêu chuẩn tiến vào, dù sao làm tổ chức đấu giá cao nhất đại lục, những thứ bán đấu giá giá trị thật lớn. Người thường cho dù có chút tài phú căn bản cũng mua không nổi, để cho bọn họ đi vào chính là phí thời gian. Cho nên, mới có cái giới hạn tài phú một ngàn viên thượng phẩm tinh thạch của Trương Hạo. Nhưng tình huống lần này là khác biệt, gần như toàn bộ thế lực Hắc Thủy vương thành đều vọt tới trước cửa Thiên Uyên các, tán tu khác thấy tình trạng này cho dù có tinh thạch cũng không dám tiến vào. Không sợ áp lực tiến vào của thế lực khắp nơi, lại nơi nào để ý một ngàn khối thượng phẩm tinh thạch ít ỏi. Cho nên Thiên Uyên các cũng bớt đi thủ tục đặc tội với một số người.

Cho nên Lý Lâm tiến vào Thiên Uyên các thế nhưng chưa từng gặp phải bất kỳ một người ngăn cản nào, thậm chí còn có tỷ nữ chuyên môn sắp xếp mang đến trong đại sảnh.

- Xin hỏi có phòng hay không!

Lý Lâm hỏi.

Bên trong đại sảnh cực kỳ rộng lớn, không giống như bên ngoài thoát nhìn. Xem ra trong tòa kiến trúc này dung hợp cùng một số không gian pháp tắc, cho nên không gian bên trong lớn hơn nhiều so với bên ngoài. Làm cho Lý Lâm kinh ngạc chính là giữa đại sảnh cũng không sắp xếp nhiều chỗ ngồi, ở bốn phía đủ loại phòng cũng không thiếu, dựa vào những thứ Lý Lâm nhìn thấy, khoảng cách với bàn đầu giá càng gần thì phòng càng xa hoa, biểu thị thân phận tự nhiên cũng cao nhất. Ngay lúc này Lý Lâm không muốn cùng bốn thế lực lớn xung đột chính diện, mặc dù tiền trả phòng là một khoản phí dụng khác, với hắn mà nói cũng không phải vấn đề gì.

- Tiền bồi, phòng chia làm bốn cấp Thiên Địa Huyền Hoàng, cần thu thêm một khoản tinh thạch, tiêu chuẩn thu phí mỗi cấp khác nhau. Trước mắt toàn bộ phòng chữ Thiên đều đã được đặt trước, Địa phòng chỉ còn lại một gian, nhưng Huyền, Hoàng phòng lại không thiếu. Tiền bồi ngài muốn chọn loại nào?

Thị nữ xoay người lại, cung kính nói. Thị nữ Thiên Uyên các đều là từ địa phương chiêu mộ, cũng không thuộc vào nhân viên trung tâm của Thiên Uyên các, bởi vậy những thị nữ này trừ bỏ dung mạo mỹ lệ, thực lực lớn cũng không mạnh.

- Mang ta đi Địa phòng đi!

Lý Lâm nghĩ nghĩ, mục tiêu của hắn là Binh trận tàn đồ, ở trong những vật đầu giá có vẻ thuộc hàng sau, thế lực khác có lẽ sẽ không quá để ý, nhưng giống như Thần Lang giáo, Kim Mã đường, Phượng Hoàng Cốc phía sau còn có thế lực thế tục, đối với trận đồ Binh trận vẫn là cực kỳ khát vọng. Bởi vậy Binh trận tàn đồ này rất có thể khiến cho siêu cấp thế lực tranh đoạt, không có một chút địa vị thì ngay cả tư cách ra giá cũng không có.

- Tiền bồi thỉnh!

Thị nữ mang theo Lý Lâm lên lầu hai, sau đó dẫn hắn đi vào một tòa cách bàn đầu giá không đến ba mươi thước, một phòng treo lơ lửng.

- Thỉnh giúp ta mở ra cấm chế trong phòng.

Lý Lâm trực tiếp phân phó nói. Vì để tránh phiền toái, đem hơi thở trong phòng che dấu, thuận tiện hành động kế tiếp của hắn.

Thị nữ dựa vào yêu cầu của Lý Lâm mở ra cấm chế, thu năm khối thượng phẩm tinh thạch làm phí sử dụng phòng, sau đó cung kính rời đi.

Vừa vặn ngồi xuống, Lý Lâm chợt nghe tiếng bước chân lục đục truyền đến. Hơn nữa chỗ chung quanh phòng hắn đều có thanh âm người tiến vào. Lý Lâm mặc dù hiểu kỳ lại cũng không có thất lễ mở ra xem thế nào.

- Đinh đinh đinh!!!!!!

Một tiếng đánh thanh thúy vang lên, đại sảnh vốn là xôn xao huyền não rất nhanh an tĩnh lại.

Lý Lâm xuyên thấu qua cấm chế, nhìn thấy trên đài đầu giá xuất hiện một nam tử trung niên nho nhã.

- Hoan nghênh các vị tới Thiên Uyên các, bản nhân là thủ tịch đầu giá sư ở phân các Hắc Thủy vương thành Giang Sơn, hôm nay vì các vị cao nhân phục vụ. Lời vô nghĩa không nói nhiều, kiện vật phẩm đầu giá đầu tiên chính là Trấn Hải Tâm Thạch ở địa vực phía nam Vô Tận Hải, mọi người đều biết Trấn Hải Tâm Thạch của Vô Tận Hải chính là kỳ bảo yên tĩnh tâm thần, phòng ngừa tẩu hỏa nhập ma. Bởi vì Vô Tận Hải hỗn loạn, kỳ bảo giống như Trấn Hải Tâm Thạch này rất ít xuất hiện ở địa vực phương bắc, chúng ta lấy được Trấn Hải Tâm Thạch lớn như long nhãn này cũng là hao phí rất nhiều khí lực. Chư vị quý khách, có Trấn Hải Tâm Thạch thì có thể so với người khác mỗi ngày dùng nhiều đan dược hơn, hấp thu được nhiều thiên

địa nguyên khí hơn. Tiền bối đang dậm chân ở bình cảnh cũng có thể dựa vào Trấn Hải Tâm Thạch tích tụ đột phá bình cảnh.... Hiện tại bắt đầu ra giá, giá khởi đầu một trăm năm mươi thượng phẩm tinh thạch!

Một tảng đá màu xanh biển lớn như long nhãn tỏa sáng trong hộp bạch ngọc, trên mặt tỏa ra ánh sáng chói lọi mộng ảo, ánh sáng này làm cho người ta nhìn liền có cảm giác cực kỳ tĩnh lặng. Sau khi thanh âm đầu giá sư dứt, phía dưới lập tức truyền đến thanh âm hô lớn.

- Ta ra một trăm sáu mươi thượng phẩm tinh thạch!

- Ta ra một trăm tám mươi!

- Hai trăm!

-

Cuối cùng cái tâm thạch này được một tiểu gia tộc lấy năm trăm thượng phẩm tinh thạch mua về.

- Cừ thật, bán đấu giá quả nhiên là ngành thu món lãi kék sù, đợi tương lai lão tử cũng ở Hắc Thủy vương thành tung hoành.

Lý Lâm khiếp sợ nhìn người đấu giá cuồng nhiệt phía dưới, trong lòng đối với nội tình các thế gia lớn ở Hắc Thủy vương thành nhận thức sâu hơn

- Trước mặt là vật phẩm đấu giá thứ mười! Để cho tiện, chúng ta đem đan dược sắp đấu giá lần này chỉnh hợp thành một khoản giao dịch lớn, trong đó bao gồm đan dược nhất tinh một ngàn viên, đan dược nhị tinh ba trăm viên, đan dược tam tinh năm mươi viên, đan dược tứ tinh bốn viên, đan dược ngũ tinh một viên, những đan dược này hợp thành một vật phẩm đấu giá, giá khởi điểm năm trăm thượng phẩm tinh thạch.

Đấu giá sư chỉ vào một chút bình đan dược chồng chất như núi nói.

Tập thanh nào loạn phía dưới dừng lại trong khoảng khắc, ngay sau đó nhanh chóng đề cao gấp đôi, bốn thế lực lớn cũng không có động tĩnh gì, giống như việc này từ đầu đến cuối đều không lo lắng. Điều này làm cho thế lực nhỏ khác phía dưới động tâm suy nghĩ.

- Năm trăm ba mươi khối!

Có người ra giá, liền lập tức có người trả giá, hơn nữa càng ngày càng nhiều người tham gia, giá cùng từ năm trăm tăng tới một ngàn năm. Hơn nữa hiện tại còn không có ý ngừng lại.

- Hai ngàn!

Một thanh âm thản nhiên từ một bên phòng truyền đến, thanh âm ra giá phía dưới nháy mắt ngừng lại, tất cả mọi người nhìn về phía vừa lên tiếng.

- Phòng chữ Địa số 3 xuất hai ngàn thượng phẩm tinh thạch, có ai ra giá cao hơn hẳn không. Chư vị, lần này Thiên Uyên các chúng ta cung cấp đan dược chẳng những số lượng nhiều, chất lượng cũng tốt, nhất là linh đan ngũ tinh. Ta có thể tiết lộ trước một chút, linh đan ngũ tinh này là bảo đan có thể chữa trị căn cơ vô đạo bản thân, chỉnh lý Tiên Thiên võ thể, cho dù là ở trong trung vực phồn hoa cũng là bảo đan cực kỳ thừa thớt.

Đấu giá sư cũng không nói ra tên đan dược, nhưng những thứ này đã đủ. Tiếng thảo luận vốn chìm ngấm lại xuất hiện, xem ra cảm thấy hứng thú với thứ này không chỉ một nhà.

- Hai ngàn năm!

Một giọng nói từ một bên Địa phòng truyền đến.

- Hai ngàn sáu!

Một Địa phòng khác hô ngay sau đó.

- Ba ngàn!

Có thanh âm vô cùng tự tin từ trong phòng chữ Thiên số 4 truyền ra, thế lực tham dự đều lập tức ngậm miệng.

- Là Đại Diễn Tông, tuy rằng ở trong bốn thế lực lớn xếp cuối cùng, nhưng là siêu cấp thế lực, đúng là siêu cấp thế lực, không ra tay thì thôi, vừa ra tay liền là số tiền khổng lồ.

Tiếng thảo luận vang lên thật thấp, Lý Lâm đem ánh mắt nhìn về phòng chữ thiên số bốn, dựa vào chuyện này suy rộng là ra thân phận chủ nhân của ba gian phòng đứng trước.

Do Đại Diễn tông nhúng tay, thế lực nhỏ nháy mắt lặng lẽ ngừng lại. Khoản đan dược này tuy rằng mê người, nhưng cũng không phải chỉ có duy nhất. Thiên Uyên các làm hội đấu giá bí mật nhất đại lục tự nhiên hiểu được như thế nào mới có thể tối đa hóa lợi ích. Như loại hạng mục đấu giá hàng loạt đan dược này ở trong mục lục còn có tám khoản. Đây cũng là phòng ngừa bốn thế lực lớn lưng đoạn sở hữu đan dược, đồng thời cũng cho các thế lực nhỏ khác lòng tin, làm cho bọn họ đối với hội đấu giá tràn ngập chờ mong.

Đại Diễn tông ngồi ở bốn phòng chữ Thiên đầu tiên sau khi ra giá cũng không có tiếng động nào. Cho dù đan dược đối với từng tông môn thế lực đều là vật tư không thể thu hoạch, nhưng phía sau còn vài khoản, không cần thiết cùng Đại Diễn tông trở mặt. Ngay tại thời điểm người phụ trách Đại Diễn tông, tên trưởng lão Cửu phẩm Vương tọa từng truy kích Ngao Kim, cho rằng đại cục đã định, một thanh âm quái dị vang lên.

- Ta ra ba ngàn lẻ một khối thượng phẩm tinh thạch.

Thanh âm này vừa nghe cũng biết là thanh âm giả, nhưng cho dù vậy, thế lực khắp nơi vẫn là nháy mắt tập trung về phòng này. Phòng chữ Thiên số sáu, trên phong mở ra cấm chế, cho dù là Cửu phẩm Vương tọa cũng không thể tra xét tình huống thật bên trong.

Sắc mặt trưởng lão Đại Diễn tông trong nháy mắt âm trầm, một tấm mặt mo này quá mức vặn vẹo tựa như một đóa hoa cúc khô quắt. Người phòng số sáu chỉ thêm một khối thượng phẩm tinh thạch, ý tứ trào phúng mười phần. Từ sau chuyện tình phát sinh ba trăm năm trước, thế lực Đại Diễn tông bắt đầu suy yếu, chẳng những xếp hạng ở Hắc Thủy vương thành từ thứ nhất tụt xuống thứ tư, thậm chí đã không ngừng bị thế lực nguyên bản ở Hắc Thủy vương thành khiêu chiến. Nếu không phải có Cửu phẩm Vương tọa tọa trấn, chỉ sợ Đại Diễn tông đã sớm bị thế lực xếp phía sau kéo xuống thần đàn. Địa vị trượt dốc khiến cho cao thủ Đại Diễn tông trở nên cực kỳ mất cảm. Nếu không phải kiêng kỵ nơi này là Thiên Uyên các, chỉ sợ Bạch Y Trường đã sớm xông lên cho cái tên có gan xem thường Đại Diễn tông kia đẹp mặt.

7. Chương 7

Phương Nguyên đang tắt bật bên bàn trang điểm, Hoàng Anh mở cửa đi vào

- Sao hôm nay lại có nhã hứng trang điểm vậy? hôm nay tận thế sao?

- Đừng nói khó nghe như thế chứ? Chúng ta là phái đẹp đấy. Không thể để phí phạm tuổi trẻ được- Phương Nguyên vẫn tiếp tục trang điểm

- Cậu không nói tớ tưởng cậu là lưỡng tính đấy. Nhanh lên, tớ cũng phải dùng bàn trang điểm đấy.

Thành thử mà nói, cả đêm hôm qua, cô không ngủ được, cứ nhắm mắt lại nhìn thấy cảnh tượng Hàn Phong và Hiểu Thanh ở bên nhau, rồi lại nghĩ ngợi đến câu nói của Hoàng Anh, cô trần trọc mãi, đến cuối cùng sáng dậy mắt thâm quầng, da dẻ xám xịt. Nếu không trang điểm sợ rằng không nhận ra, hơn nữa cô lại không muốn Hàn Phong nghĩ rằng cô vì để tâm chuyện hôm qua mà thê thảm thế này, lại sinh nghi cô có tình cảm với anh thì cô còn thảm hơn. Hơn nữa, hôm nay Hiểu Thanh người đóng cặp với Hàn Phong, cô ta sẽ theo phong cách bụi bặm đường phố, đảm bảo sẽ không đụng hàng với style đáng yêu trong sáng của cô.

* * *

Đạo diễn khá khó tính nên ekip đã bắt đầu hoạt động từ sáng, Hàn Phong ngồi trong phòng trang điểm đợi từ lâu, cứ đứng lên ngồi xuống mãi vì không thấy Phương Nguyên vào.

Lý Minh đứng đợi đang thảo luận ngoài hành lang, Phương Nguyên đi tới: “Lý Minh”

Lý Minh ngẩng đầu lên bất ngờ : “Phương Nguyên... hôm nay cô đẹp quá”- mọi người xung quanh đều ngoái đầu lại trầm trồ chiêm ngưỡng thiên thần hạ phàm- Phương Nguyên duyên dáng trong bộ demi dáng ngắn, khoe chân dài, khéo léo kết hợp vs destop khỏe khoắn. Mái tóc dài xõa ngang vai, thắt nơ thắt tinh nghịch. Style trang điểm uyển chuyển khiến cô càng thêm vẻ ngây thơ vô số tội làm cánh đàn ông trong ekip coi như là hoa mắt chóng mặt hết.

Lý Minh quay sang nhìn Hoàng Anh: “ chẳng lẽ dư âm của ngày hôm qua khiến hôm nay bùng nổ thế này”

Hoàng Anh cười nhẹ: “ có lẽ thế..”

* * *

Tiếng gõ cửa vang lên, Hàn Phong ngoài đầu chờ đợi, Phương Nguyên đẩy cửa bước vào: “ Anh chờ lâu rồi phải không, tôi sẽ bắt đầu công việc ngay”.Cô mỉm cười dịu dàng khiến anh lại càng lo lắng. Anh thay quần áo rồi mới trang điểm. Cô tỉ mỉ lấy màu sắc trang điểm cho hợp với MV, cô vén đuôi tóc sang một bên để không bị vướng khi trang điểm để lộ phần cổ và trên ngực trắng nõn nà, quyến rũ. Ánh đèn bàn trang điểm khiến cô càng toả sáng lấp lánh.

Phương Nguyên chăm chú tạo hình cho Hàn Phong, không bận tâm đến anh vẫn đáng dăm chiêu nhìn cô từ đầu đến giờ. Đột nhiên, Phương Nguyên cất lời : “ nếu anh cứ trợn tròn mắt nhìn tôi như thế, lúc lên hình, anh sẽ thành quái vật đấy”.

Hàn Phong rụt rè hỏi: “cái đó...”

Phương Nguyên ngắt lời: “ nếu anh định nói chuyện hôm qua thì thôi đi.”

Cửa phòng bật mở, Lý Minh hốt hải chạy vào: “Hàn Phong xảy ra chuyện rồi”

Hàn Phong trấn an: “ Lý Minh bình tĩnh đã , có chuyện gì từ từ nói”.

Lý Minh chưa kịp trả lời, thì cửa phòng bật mở lần nữa, một vị khách khác đột ngột bước vào: “ Diễn viên của các người đến giờ quay vẫn không thấy đâu. Dù chỉ là diễn viên phụ, các người cũng không quản nổi người của mình sao? có phải đang coi thường tôi không? Các người trong vòng 10 phút nữa không có diễn viên thì MV này khởi cần ra mắt nữa.”

Hàn Phong tức giận dùng dùng tay nắm chặt lại: “ ông...”,

Rồi một bàn tay mềm mại nắm lấy cánh tay anh, Phương Nguyên bước lên đối diện người đàn ông đang giận giữ: “ ông Vu , thành thật xin lỗi ông, đây hoàn toàn là sơ suất của chúng tôi, mong ông rộng lượng bỏ qua. Nhưng ông cho thời gian như vậy, thật là khó chúng tôi quá rồi, mong ông xem xét lại cho.” Phương Nguyên cúi gập người xin lỗi.

Rồi trợ lý của ông Vu nói thầm vào tai ông ấy chuyện gì đó, ông ta nhìn Phương Nguyên một lượt từ đầu đến chân: “ Cô là ai?”

Hàn Phong kéo Phương Nguyên về phía anh: “cô ấy là nhân viên của tôi”.

- Ngoại hình không tệ, rất có khí chất. Rất tốt. Cô thế vai cô diễn viên đó cho tôi

Phương Nguyên thần thờ: “Tôi... nhưng tôi chưa từng diễn xuất”

- Cô không phải lo, cảnh của cô không nhiều, hoàn toàn là trạng thái cảm xúc tự nhiên, không phải diễn nhiều đâu.-Ông Vu trấn an

Lý Minh nhanh nhẩu: “bây giờ chỉ có cô mới giúp được thôi. Nhờ cô đấy Phương Nguyên.”

Phương Nguyên ngược lên nhìn ánh mắt Hàn Phong đầy tin tưởng: “đừng sợ, tôi sẽ luôn ở bên em”.

Đạo diễn Vu vỗ tay ra hiệu: “ được rồi, 15 phút nữa chúng ta bắt đầu quay”.

* * *

Bối cảnh là một nhà thờ lộng lẫy, tráng lệ, không gian tràn ngập ánh sáng được thấp sáng bởi hàng chục cây nến lung linh , quả là một công trình nghệ thuật hoàn hảo. Lễ đường được trang trí hoàn toàn bởi vô vàn bông hoa hồng trắng, lối đi trải đầy cánh hoa hồng và cuối con đường là chàng hoàng tử đang chờ đợi

nàng công chúa của mình trong giây phút thiêng liêng nhất. Cửa nhà thờ hé mở, cô dâu bước vào lễ đường trang trọng, trong ánh mắt trầm trồ, kinh ngạc của bao người, ánh nắng ủa vào phòng theo gót chân cô. Phương Nguyên hít một hơi thật sâu, tự nhủ: “mình làm được. mình làm tốt.” Cô mỉm cười bước những bước chậm rãi vào lễ đường. Chiếc váy cưới trắng quây dài chùm chân có lẽ được may sẵn để dành cho cô, để lộ bờ vai mềm yếu, trên ngực trắng nõn, cô đeo sợi dây chuyền độc nhất của nhãn hiệu Monblank, sáng lấp lánh. Chiếc váy như đang tôn vinh vòng 1 và vòng 2 của cô thon thả, tuyệt đẹp. Chiếc váy với họa tiết thêu tay hoàn toàn cùng vòng hoa thật kết tay khéo léo khiến cô như nàng công chúa đi lạc. Không gian yên ắng, mọi người say mê ngắm vẻ đẹp của cô dâu. Từng chút từng chút một, cô bước gần hơn đến bên hoàng tử của mình, Hàn Phong mỉm cười đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé nơi cô.

Khoảnh khắc ấy, xinh đẹp đến nhường nào, khi họ nhìn nhau, mọi thứ hoàn toàn biến mất, chỉ có hai người tồn tại, trong mắt họ chỉ có đối phương: “em là người con gái đẹp nhất trong cuộc đời anh”. Cô mỉm cười thẹn thùng không đáp.

Họ vẫn nhìn nhau đắm đuối. Anh nhìn sâu vào mắt cô, đi một chặng đường dài cảm nhận như anh đã tìm được một nửa thật sự của mình. Lời thề vang lên giữa không gian trang nghiêm của lễ đường: “con Hàn Phong, dù khổ đau, bệnh tật, nguy hiểm, nguyện yêu thương, che chở, bảo vệ người con gái trước mắt con đây suốt cuộc đời này”.

“con Phương Nguyên, xin thề, dù khổ đau, bệnh tật, nguy hiểm, sẽ hết lòng yêu thương, chăm sóc người đàn ông trước mắt con lúc này đến hết cuộc đời.”

Hàn Phong vén tấm màn che mặt cô dâu, Phương Nguyên ngược mắt nhìn anh, đôi mắt tròn xoe, long lanh, xúc động. Anh từ từ cúi xuống đặt lên môi cô một nụ hôn ấm nóng, thật sâu.

* * *

Theo như kịch bản, khi hai người chuẩn bị hôn thì cô Hiếu Thanh sẽ bất ngờ xuất hiện phá vỡ hoàn toàn không gian lãng mạn này. Nhưng đạo diễn không hề ra hiệu, Hiếu Thanh vẫn đang ở ngoài chờ lệnh. Những người đã biết trước kịch bản lại vô cùng ngạc nhiên nhưng vẫn tiếp tục diễn theo đạo diễn ra hiệu. Tất cả các máy quay đều tập trung quay lại chi tiết hạnh phúc, nụ hôn có một không hai của cặp uyên ương này.

Cảnh hôn kết thúc, Hàn Phong và Phương Nguyên nắm tay nhau, mỉm cười hạnh phúc, tiến ra ngoài lễ đường trong tiếng vỗ tay chúc phúc của mọi người.

* * *

Và rồi, nhân vật chính thứ hai trong MV xuất hiện, cô xuất hiện với bộ đồ đen huyền bí và một cây súng giả trên tay, tạo hình đầy mạnh mẽ cho vai nữ sát thủ, vì quá yêu ông chủ của mình do Hàn Phong thủ vai, cô không thể chấp nhận hôn lễ của ông chủ. Cô quyết định giết chết ông chủ trong ngày kết hôn rồi cũng tự kết liễu đời mình.

Tiếng súng vang lên như xé nát bầu không khí hạnh phúc, Hàn Phong lấy thân che cho Phương Nguyên, viên đạn đi trúng tim, Hàn Phong ngã xuống trên thảm hoa hồng trắng nhuộm màu máu đỏ tươi. Anh ngã xuống trong vòng tay người con gái anh yêu, cô từ hạnh phúc đến bàng hoàng suy sụp. Cô ngỡ ngàng, anh vừa ôm cô vào lòng bảo vệ, giờ anh đang khụy xuống ngay trước mặt cô, chiếc áo cưới xinh đẹp nhuộm màu máu anh, cô không khóc được thành tiếng, cô quỳ xuống bên anh, cô dùng sức lay anh dậy: “Anh dậy đi. Anh đừng dọa em mà. Em sợ lắm.” Cô vừa nói, nước mắt vừa rơi trong vô thức. Cô khóc dàn dụa, trong kinh hoàng và đau khổ.

Trợ lý: “đạo diễn, cảnh này hơi lâu rồi. Liệu đã nên chuyển máy quay về phía nữ chính chưa?”

Đạo diễn vẫn chăm chú nhìn vào máy quay: “không được, tiếp tục quay, cảnh nhập vai hoàn hảo như thế đâu có dễ gì gặp được”

Phương Nguyên vẫn khóc: “Anh mau dậy đi. Anh nói sẽ bảo vệ em mà. Sao anh lại nằm như vậy? Anh mau tỉnh lại đi anh.” Cô khóc thật, cô bàng hoàng thật, cảm xúc, biểu cảm, nước mắt rất chân thật. Cô hoàn toàn không biết đây là diễn xuất. Đạo diễn không hề cho cô biết về cảnh Hàn Phong sẽ chết vì lo sợ khi cô biết trước rồi sẽ không có biểu cảm đúng với vai diễn nhưng lại không ngờ tới cô đã quá nhập vai, khiến cô kinh sợ đến mức này.

Máy quay một lúc lâu sau mới quay về nữ chính, cô ta điên loạn rồi tự kết liễu đời mình. Từ lễ đường tình yêu hạnh phúc trở thành thê lương ảm đạm. Đạo diễn: “cắt”

Phượng Nguyên còn đang ngơ ngác không hiểu gì, Hàn Phong đã choàng tỉnh dậy: “xin lỗi đã làm em sợ”. Anh lấy tay lau đi dòng nước mắt đang chảy trên má cô nóng hổi.

Lý Minh chen ngang: “xin lỗi cô, vì sợ cô không có biểu cảm được nên chúng tôi không cho cô biết trước cảnh quay”.

Phượng Nguyên gạt phắt tay Hàn Phong: “Mấy người nghĩ tôi là trò đùa sao? mấy người thật quá đáng”. Cô chạy về phòng thay đồ, cô vợ vội đồ nhanh chóng rời khỏi chốn này, nhưng Hàn Phong bước vào, anh chốt cửa chỉ còn anh và cô.

Nhìn thấy anh bước vào, cô hoảng càng thêm hoảng:

- Anh muốn gì?

- Em định đi đâu? Tôi không thể để em đi đâu trong tình trạng như thế này được

- Chuyện của tôi không cần anh lo, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa.

Anh giữ chặt tay cô khi cô bước qua anh, kéo cô vào vòng tay anh, anh không dám ôm chặt vì sợ cô đau, cô dùng sức vùng vẫy, thoát khỏi vòng tay anh cho đến khi kiệt sức. Nước mắt cô chảy ầm nóng lồng ngực anh, nước mắt cô chảy đầm đìa ướt đầm ngực áo sơ mi của anh.

- anh xin lỗi. Anh xin lỗi vì đã làm em đau lòng, xin lỗi đã khiến em tổn thương.

Cô vẫn khóc trong vòng tay anh, cảm xúc kìm nén như được vỡ òa, vòng tay anh ấm áp, mạnh mẽ, giọng anh trầm ấm nhẹ nhàng đi vào trái tim cô khiến cô càng mềm yếu càng muốn dựa vào vòng tay ấy, lại càng muốn tha thứ cho anh.

- Anh xin lỗi vì ... đã làm tổn thương người con gái... anh yêu.- anh chậm rãi nói từng chữ như không muốn cô bỏ lỡ thời khắc quan trọng này.

Cô không khóc nữa, cô ngược lên nhìn anh chăm chú, “người con gái anh yêu”, anh đang nói cô sao, có phải anh đang cố an ủi cô không. Cô có thể tin anh không, cô càng nhìn anh lâu hơn, người ta chẳng phải vẫn thường nhìn sâu vào mắt nhau để tìm kiếm chân thành và sự thật sao? Nhưng trong xã hội này đôi mắt cũng đâu phải cửa sổ dẫn thẳng vào tâm hồn nhanh nhất, nó có lẽ sẽ dẫn ta vào mê cung ngoằn ngoèo, không cẩn thận sẽ chẳng bao giờ có thể tìm thấy lối ra nữa.

Không được, cô không thể dễ dàng bị đánh gục như vậy, anh đào hoa là sự thật cô đã quá rõ. Nhưng nếu vì anh cô đơn mà tìm hoa giải sầu thì cô càng không muốn trở thành nạn nhân tiếp theo đâu. Cô vẫn nhìn anh, anh lúc này không có vẻ đẹp cao sang đạo mạo nữa, trái lại là vẻ đẹp trong sáng, chờ đợi một tiếng đồng ý của chàng trai lần đầu đi tỏ tình: “em có thể xem lại xem ... anh có phải người trong trái tim em không?” anh bây giờ nhút nhát, rụt rè, nhưng cũng mạnh dạn nói ra cảm xúc của mình rồi.

8. Chương 8

Tại căn phòng ngủ chật hẹp của hai cô gái nhỏ hôm nay rôm rả lạ thường:

Tiếng Hoàng Anh lớn nhất: “Hàn Phong tỏ tình với cậu? chuyện này không thể đùa được đâu nhé?”

Chị Đình Quyên: “Chị thấy con người anh ta trước nay đào hoa tiếng tăm xa gần đều biết đến. Em tuyệt đối không thể dễ dàng nhảy vào bẫy của anh ta được”.

Phượng Nguyên: “chị yên tâm, em cũng nghĩ như vậy nên đã tạm thời chưa nói gì cả.”

Đình Quyên: “Quả là em gái chị, kiểu lấp lửng không rõ ràng này sẽ khiến đối phương không liệu trước được sẽ phải thấp thỏm lo âu. Phải cho anh ta biết được em gái chị không dễ chinh phục đâu.”

Hoàng Anh: “nhưng mà cũng không thể trì hoãn anh ta quá lâu. Cũng nên suy nghĩ kĩ rồi cho anh ta một câu trả lời thỏa đáng.”

Đình Quyên: “Chuyện tình cảm cũng không thể để lằng nhằng dai dẳng quá lâu không dứt khoát được.”

Hoàng Anh: “vậy còn phải xem trong lòng cậu, anh ta là người như thế nào? Theo mình thấy đối với cậu anh ta cũng khá chân thành đấy.”

Phương Nguyên: “thật vậy sao?... ầy, sao đột nhiên cậu lại nói tốt cho anh ta vậy? Chẳng lẽ cậu đã bị tên Lý Minh kia mua chuộc rồi hả?”

Hoàng Anh: “Mình đâu có? Cậu nghĩ gì vậy?”

Phương Nguyên: “mau thành thật khai báo đi, hai người rốt cuộc tiến triển đến đâu rồi?”

Hoàng Anh: “cậu nói gì mình ,không hiểu, mình phải ra ngoài đây, hai người cứ ở nhà mà đoán già đoán non đi’.

Hoàng Anh lấy túi rồi chạy thẳng.

Phương Nguyên: “100% là đi hẹn hò với Lý Minh rồi”

Đình Quyên: “nhớ về trước giờ cơm tối đấy”

Hoàng Anh: “em nhớ rồi...”

Đình Quyên: “phải rồi, Phương Nguyên, chuyện với Hàn Phong em phải suy nghĩ cẩn thận, anh ta là người như thế nào trong lòng em cũng tự có đánh giá rồi. Hơn nữa anh ta làm trong giới này, nếu chấp nhận anh ta em đồng nghĩa với việc phải chấp nhận một loạt những vấn đề theo cùng với anh ta. Dù sao em cũng không ở lại đây lâu được, em nên có quyết định đúng đắn ình, đừng tự buộc mình vào những rắc rối không đáng có. Em hiểu chị muốn nói gì phải không?”

Phương Nguyên: “Đúng là chị yêu quý của em. Lúc nào cũng suy nghĩ thấu đáo cho em hết”.

Đình Quyên: “được rồi, không cần nịnh chị nữa. nghỉ ngơi đi.”

Phương Nguyên: “vâng ạ’.

Phương Nguyên đắm chiêu nhìn ra ngoài cửa sổ. Rốt cuộc phải thế nào bây giờ, yêu hay không yêu, thật lòng hay không thật lòng đây, đau đầu quá, chuyện tình cảm bao giờ cũng khiến người ta khó nghĩ cả,. Cô vui đầu vào trong gối, bắt đầu vò đầu bứt tóc.

* * *

Hàn Phong đang thả nổi mình trong bể bơi, mắt nhắm nghiền ngẫm nghĩ, nhớ lại câu nói của Lý Minh: “em phải nói một câu công bằng với anh. Lần này, bất kể anh thật lòng hay không, nếu Phương Nguyên từ chối anh thì cũng không thể trách cô ấy.Với thiên tình sử của anh, không thể không khiến người ta lo lắng, nghi ngờ được. hơn nữa, thế giới giải trí vốn dĩ đã lắm thị phi, anh lại chẳng biết giữ mình. Con gái không ai lại muốn có mối quan hệ mập mờ lúc nào cũng phải nơm nớp lo sợ đâu.”.

* * *

Hai ngày sau, ở nhà Phương Nguyên, cô ngồi lướt web đã 3h đồng hồ từ sau bữa cơm trưa, điện thoại đột ngột báo tin nhắn: “mình cùng ăn tối nhé. 6h tối, anh chờ em ở nhà anh”

Cô đắn đo suy nghĩ hồi lâu. Anh ta định làm gì đây, tổ tình cũng đã tổ tình rồi, chẳng phải bây giờ anh ta chỉ có thể chờ đợi mình trả lời sao? Bây giờ anh ta lại mời mình cùng ăn tối, hay là anh ta không chờ nổi nữa nên mới định gặp mình để rút lại lời tổ tình. Nếu quả thật là như vậy thì mình chẳng cần tiếp tục đau đầu làm gì vì con người đó, đàn ông không có kiên trì theo đuổi thì chẳng có chút quyền rũ nào cả. Nhất định phải cho anh ta biết mình không hề quan tâm tới anh ta, trang điểm nhẹ, ăn mặc giản dị nhưng hài hòa là được rồi, buổi hẹn này không có gì quan trọng cả.

* * *

Tại nhà Hàn Phong

Chuông cửa kêu một hồi rồi Hàn Phong mở cửa: “em đến rồi sao?”

- không đến thì ai đang đứng trước mặt anh chứ- Phương Nguyên nghiêng đầu trả lời

- em có cần thiết lúc nào cũng phải trả treo như thế không?

- anh đang nấu đồ ăn sao?- cô nhìn vào đồng hồ ăn lộn xộn trong bếp

- anh làm cũng sắp xong rồi.

- Có cần em giúp gì không?

- Không cần đâu. Em có thể giúp anh dọn dẹp, phân loại rồi mang đi giặt quần áo giúp anh không? Tuần qua anh bận quá nên chưa dọn được. em giúp anh nhé.

- Không sao, dù sao quần áo cũng là sở thích của em mà

Phương Nguyên mở cửa bước vào phòng thay đồ: “ oh my god, mình biết là anh ta không tốt với mình như thế đâu, chắc anh ta tính trả thù mình đây mà. Quần áo bày ra thành đồng rồi bắt mình dọn thật là chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả.”

Phương Nguyên ôm đồ xuống tiệm giặt ủi ở tầng 1 chung cư rồi quay lại căn hộ của Hàn Phong: “không biết anh ta còn giở trò gì nữa đây?”

Phương Nguyên đẩy cửa vào. Cửa không khóa...phòng tối thui... chả lẽ nhà có trộm...không có ai cả...Hàn Phong... anh ấy đâu rồi? rốt cuộc có chuyện gì rồi...?

- Hàn Phong...Hàn Phong...anh có ở nhà không?

Một lối đi được thắp sáng bằng 2 hàng bóng đèn nhỏ được bật sáng chạy thẳng ra bể bơi, cô men theo đường đèn đi ra bể bơi, Hàn Phong xuất hiện bên bàn ăn giữa hồ, không gian xung quanh tràn ngập ánh nến ấm cúng. Hàn Phong nhẹ nhàng kéo ghế để Phương Nguyên ngồi vào bàn ăn. Phương Nguyên ngạc nhiên:

- chuyện này..?

- Anh muốn cùng em ăn một bữa cơm đơn thuần thôi. Không được sao?

- Chỉ là em thấy hơi ngạc nhiên thôi.

- Bây giờ nếm thử đồ ăn anh làm đi

- Là món ăn Việt Nam ạ?

- Anh nghĩ em ra nước ngoài nên có lẽ sẽ rất nhớ quê. Anh đã thử làm theo chỉ dẫn nấu ăn trên mạng. không biết mùi vị như thế nào nữa. em nếm thử rồi cho anh nhận xét đi.

Phương Nguyên nếm thử nộm rau muống, rồi nhấp thử một thìa canh xương hầm khoai sọ, cắn một miếng chả bánh đa nem.

Hàn Phong hỏi hộp : “ thế nào, mùi vị thế nào?”

Phương Nguyên: “đối với người lần đầu nấu thì thế này đã là ngon lắm rồi, rất tốt rồi”.

Hàn Phong cười vui vẻ: “ thật vậy sao? vậy mà anh cứ lo không hợp khẩu vị của em. Vậy anh cũng phải ăn thử mới được”

Phương Nguyên giật mình: “ không được, đồ ăn rất ngon, em phải ăn hết một mình, em không cho anh ăn đâu”

Hàn Phong ngơ ngác: “nhưng anh chưa ăn gì từ sáng tới giờ..”

- không sao, để em làm đồ ăn cho anh, anh chờ một lát, em sẽ quay lại ngay thôi. Anh nhất định không được ăn đâu nhé. Chỗ đồ ăn này em đã yếm bữa hết rồi, nếu anh chạm vào hãy coi chừng đấy.- cô nháy mắt tinh nghịch với anh, rồi chạy vào bếp.

Anh nói thầm phía sau:

- ai lại tin trò trẻ con đó của em chứ. Đồ ăn mình làm ngon đến thế sao? dù sao cũng phải nếm thử một chút mới được.

* * *

Phương Nguyên từ trong bếp chạy ra hứng khởi: ‘cơm trộn thập cẩm đến rồi đây.’

- đồ ăn anh làm khó ăn thế này sao em không nói, rau muống thì chưa chín nhai sần sật, canh xương hầm thì như nước lã, chả lại quá mặn, đồ này có thể ăn được sao?- Hàn Phong nhăn nhó

- Anh nếm rồi à? Tuy vậy nhưng không phải là không ăn được, chỉ là phải cố gắng thêm một chút nữa là được mà. Chúng ta mau ăn thôi, em đói lắm rồi.

- Không được, đường tiêu hóa của em không tốt ăn vào sẽ đau bụng đấy. để lần sau anh làm cái khác cho em ăn nhé.

- Vậy lần sau em sẽ dạy anh làm nhé. Anh ăn thử đi có ngon không?

Hàn Phong ăn một miếng to rồi gật gật đầu

- Ngon phải không? Anh ăn nhiều vào nhé- Phương Nguyên cười vui vẻ.

* * *

Mọi thứ đã dọn dẹp xong, Phương Nguyên Hàn Phong ngồi giữa bể bơi, cùng ngắm cảnh đêm mê hồn.

Hàn Phong: “Phương Nguyên, anh có cái này muốn cho em xem”

Anh quay đi quay lại tìm vật gì đó rồi đứng dậy: “chờ anh một lát. Anh sẽ quay lại ngay”

Từ chỗ anh ngồi xuất hiện một cái điều khiển nhỏ, Phương Nguyên cầm lên thắc mắc rồi ấn vào nút to nhất trên điều khiển. Rồi một màn hình máy chiếu xuất hiện, cô chăm chú xem:

- Phương Nguyên, là em phải không?

Phương Nguyên ngơ ngác, là Hàn Phong, sao anh lại ở trong máy chiếu được, anh vừa ở đây mà.

- em ăn tối có ngon không? Cảm ơn em vì tối nay đã đến

- em còn phải cảm ơn anh vì đã cất công chuẩn bị bữa tối đặc sắc này cho em nữa.

- Anh nghĩ những lời này sẽ thật khó nói ra trước mặt em nên anh đã thu lại để xem cùng em.

- Có ai đâu, em đang xem một mình mà

Hàn Phong đã làm một video ghi lại những thời điểm hai người ở bên nhau, từ trước đến nay.

“ Từng có một người con gái, vào lúc anh mệt mang pha giúp anh một tách cà phê, mời anh ăn một chiếc bánh kem. Từng có cô gái đuổi theo hỏi anh một câu hỏi ngờ nghệch làm anh bối rối, từng có cô gái giúp anh lựa đồ mỗi ngày dù không thực sự thích nhưng anh vẫn mặc theo tạo hình của cô ấy, từng có cô gái sắc mặt tái nhợt ngất vào vòng tay anh, bờ môi nhợt nhạt chỉ kịp mấp máy: “ em đau lắm”, cũng cô gái ấy đã ngày ngày theo anh đến trường quay cùng chơi đùa, nói chuyện. Từng có cô gái bị anh khích tướng ăn đến mức bản thân bị ngộ độc. Từng có cô gái tự tay chuẩn bị bữa ăn gia đình chúc mừng sinh nhật anh. Từng có cô gái lén khóc trong thang máy vì anh. Cũng chính cô gái ấy đã hoảng sợ khi nghĩ rằng anh sẽ chết. Ngày ngày ở bên cô ấy, những lúc cô ấy cười đùa, những lúc cô ấy tập trung làm việc, những lúc nhìn cô ấy yếu ớt nhợt nhạt anh thấy rất xót xa, những lúc thấy cô ấy khóc anh lại thấy rất đau khổ. Trước kia anh không hiểu nhưng bây giờ anh đã biết rồi, anh ...thật sự...đã...yêu...cô gái ấy mất rồi.”

Hàn Phong : “Phương Nguyên...”

Phương Nguyên đứng dậy, quay đầu lại. Hàn Phong đang ở sau lưng cô. Cô đã khóc khi nhìn lại những khoảnh khắc hai người ở bên nhau, khóc vì những dòng tâm trạng chân thành của Hàn Phong.

Hàn Phong: “ người con gái ấy chính là em. Phương Nguyên, anh yêu em”.

Hai người nhìn nhau đăm đăm, cô ngược nhìn anh, không còn ánh mắt nghi hoặc trước kia nữa

Hàn Phong: “ làm bạn gái anh, được không em?”

Cô nhìn anh một lúc rồi mỉm cười đáp : “ em đồng ý.”

Hạnh phúc chờ đợi đã lâu nay vỡ òa trong lòng anh, anh ôm choàng lấy cô, anh nhấc cô lên khỏi mặt đất, xoay vòng hét vang: “aaaaa Phương Nguyên đồng ý làm bạn gái tôi rồi... cô ấy đồng ý làm bạn gái tôi rồi”

Hai người ôm nhau hạnh phúc, Phương Nguyên cười trong nước mắt. Anh đặt cô xuống: “ à, anh có thứ này muốn tặng cho em”

Anh lấy trong túi ra một chiếc hộp nhựa nhỏ màu xanh dương viền vàng trang nhã, cô giật mình: “ không nhanh vậy chứ, mình vừa đồng ý làm bạn gái mà, chả lẽ bây giờ tính cầu hôn luôn, 2 ngày nữa cưới, ..không được, tuyệt đối không được, mình không thể tự kết liễu đời mình với hôn nhân như vậy được.Noooooooooooo” Phương Nguyên nhắm nghiền mắt lấy tay đẩy chiếc hộp ra.

Hàn Phong thắc mắc: “em không thích chiếc nhẫn sao? hôm đó em đã nhìn nó mãi mà.”

Phương Nguyên mở mắt: “ hôm đó...?” cô nhìn xuống chiếc nhẫn: “đây ...đây là chiếc nhẫn ở cửa hàng hôm đó mà”

Hàn Phong giải thích: “ hôm đó ở cửa hàng anh thấy em thích nên đã quay lại mua chiếc nhẫn đó nhưng nó đã bị mua mất nên anh phải đặt người ta làm lại đến gần đây mới lấy được. Nhưng dạo này nhiều chuyện xảy ra nên anh chưa có cơ hội tặng cho em.

- thật ă? ...em không nhận ra anh đã quan tâm đến em nhiều như vậy. Mà em lại còn nghĩ...- Phương Nguyên xấu hổ

- Em đã nghĩ gì cơ?

- À không, không có gì- Phương Nguyên né tránh “sao có thể nói ra là em định từ chối anh chứ? Mình cũng thật là...”

Hai người đứng nhìn nhau, hai mắt bắn ra tia lửa hạnh phúc, không gian lãng mạn lung linh ánh nến.

9. Chương 9

Tại phòng khách nhà Hàn Phong, hai người ngồi tựa vai nhau trên ghế sofa. Hàn Phong: “ Phương Nguyên, em đã xem đi xem lại video đó bao nhiêu lần rồi. em thích anh đến vậy sao?”

- nó đặc biệt mà, em sao nó về nhé.

- Nó là làm cho em mà- Hàn Phong thẹn thùng quay đi

- Em phải đăng lí bản quyền cách tỏ tình này mới được.hì. Anh làm nó khi nào vậy?

- Buổi tối hôm em từ chối lời tỏ tình của anh, anh đã làm nó- Hàn Phong ngập ngừng cúi mặt xuống gối

- Thảo nào nó tâm trạng thế này. Xem ra hệ quả của lời từ chối đó không nhỏ rồi.

- Em biết tội em lớn chưa? Sau này phải yêu anh nhiều đó

- Tuân lệnh. Nhưng mà...nhiều hơn anh yêu em được không?

- Không được không ai được yêu em nhiều hơn anh

- Thật không?

- Thật- Hàn Phong khẳng định

- Quyết tâm chưa?

- Quyết tâm

- Anh biết anh nói như vậy là anh đang tuyên chiến với rất nhiều người không?- Phương Nguyên quàng tay lên cổ Hàn Phong kéo mặt anh sát lại mặt cô rồi thì thầm

- Thật sao?

- Chắc chắn rồi, em rất có sức hút đấy, anh có sợ không?

- Không sợ

- Why?

- Vì anh biết anh yêu em – Hàn Phong nhìn thẳng vào mắt Phương Nguyên, trả lời đầy tự tin

- Ngốc ạ, anh làm em đau tim quá. – cô ôm cổ anh, thì thầm vào tai anh- em cũng vậy. em yêu anh, Hàn Phong.

* * *

Tại nhà Phương Nguyên, Đình Quyên đang lúi húi dọn dẹp bữa trưa:

- Mấy đứa em thật tệ, dạo này đứa nào cũng đánh lể, bỏ bê bà chị già nua này ở nhà một mình ăn cơm tối một mình. Thật là vô lương tâm

Phương Nguyên: “chị à, em đang tạo cơ hội cho chị đó, chị cùng anh giám đốc hôm trước đưa chị về đó, anh tên là gì nhỉ?”

Hoàng Anh nói xen vào: “Vương Huy, chúng em đã rất có lòng chuẩn bị cho chị 2 vé xem phim kinh dị tối nay. Đúng gu chị nhé!”

Hai nàng đồng thanh: “chị đi chơi vui vẻ nhé”

Đình Quyên nói vọng theo: “cẩn thận đấy”

* * *

Tại nhà Hàn Phong, Hàn Phong và Phương Nguyên vừa đùa nghịch vừa làm món ăn vui vẻ. Ăn cơm tối xong, Phương Nguyên lấy quần album ra xem để mặc Hàn Phong một mình rửa bát.

Hàn Phong rửa bát xong liền ra ngồi cạnh cô ngay: “Phương Nguyên em đang xem gì vậy?” Khuôn mặt cô nóng rực, đôi mắt sắc lạnh

- Hàn Phong, anh lập tức giải thích cho em, tại sao lại có hình của cô Hiếu Thanh đó mặc bikini trong quyển album này.

- Anh...Anh không biết- Hàn Phong trở mặt nhìn bức ảnh

- Anh không biết? lần trước em xem quyển album rõ ràng không có, sao bây giờ lại có nó ở đây?

- Nhà này chỉ có anh, em, Lý Minh và Hoàng Anh. Nếu không phải anh thì là Lý Minh, em sẽ lập tức gọi cho Hoàng Anh.

- Em đừng như thế. Thật sự không phải bọn anh mà. Có thể là Hiếu Thanh cô ấy kẹp nhầm thì sao?- Hàn Phong ra sức biện hộ

Phương Nguyên ngẫm nghĩ: là Hiếu Thanh, biết ngay hôm đó cô ta xuất hiện ở đây là không đơn giản. Cô ta đúng là có mưu đồ mà. Đó hồ li tinh

Phương Nguyên mỉm cười:

- chắc là Hiếu Thanh làm rồi, em trách lầm anh rồi, anh tha lỗi cho em nhé- tuyệt chiêu mắt chớp chớp

- Không sao mà. Em hiểu ra là tốt rồi ...Nhưng mà công nhận body của cô ấy đẹp thật, rất nóng bỏng- Hàn Phong ngấm ngấm ngắm ảnh

- đẹp đến vậy sao, em mượn được không?- Phương Nguyên cầm tấm hình ngắm nghía- bikini ai mặc cũng thể thôi mà- vừa nói cô vừa ưỡn ngực tạo dáng.

- không thể nào, cũng phải tùy người thôi- Hàn Phong phủ nhận ngay

Phương Nguyên tức giận càng cố cười : “ anh thích vậy sao?”

- dĩ nhiên rồi- Hàn Phong không thèm nhìn cô, thấy cô nổi giận anh càng chọc cô tức thêm.

- Mùa hè nóng nực như thế nếu nhìn thấy tấm ảnh mát mẻ vậy thì đúng là gặp thần dược rồi.

- Em đúng là hiểu người thật.

- Vậy để em tặng anh một món quà bất ngờ nhé

Hàn Phong tò mò không biết Phương Nguyên định làm gì nhưng cũng không hỏi vì thấy cô cười to như thế. Mắt Phương Nguyên nãy lửa, khen cô gái khác trước mặt bạn gái mình, anh to gan thật, chả lẽ bây giờ tôi lại cạo lông làm thịt anh ngay lập tức, không được mình không thể tỏ ra hẹp hòi được. phải bình tĩnh tự tin không cay cú, lặng lẽ âm thầm trả thù sau.

* * *

Sáng sớm hôm sau, tại nhà Hàn Phong. Chuông báo thức vừa đổ, điện thoại

liền báo tin nhắn: “ em ở bể bơi chung đợi anh. Buổi sáng tốt lành nhé anh yêu”. Là Phương Nguyên, cô nắm rõ lịch trình của anh quá mà. Anh bật dậy, bức ảnh trước mặt anh là cô gái mặc bikini vô cùng gợi cảm, thật mát mắt quá. Nhưng đó là Hiểu Thanh, anh trở mặt ra nhìn rồi lập tức gỡ tấm ảnh xuống : “ trời ạ, ai chơi ác vậy, Phương Nguyên mà thấy chắc xé xác mình ra, may mà phát hiện sớm”.

Hàn Phong nhẹ nhõm mở cửa phòng ra. Là Hiểu Thanh, Hiểu Thanh, Hiểu Thanh, Hiểu Thanh, Hiểu Thanh, Hiểu Thaaaaaaahh....Ảnh Hiểu Thanh mặc bikini màu xanh non chuối ở khắp mọi nơi, phòng ngủ, nhà bếp, phòng tắm, phòng thay đồ, trên ti vi ngoài bể bơi, máy tính. Hàn Phong sửng sốt: “ ai đã làm chuyện này ?”

Anh nhắc máy gọi ngay cho Lý Minh: “ Lý Minh chuyện này có phải do cậu làm không?

Lý Minh còn đang ngái ngủ: “ đại huynh à, chuyện gì đây? hết Phương Nguyên rồi lại đến anh.hai người làm phiền tôi từ sang tới giờ không định cho tôi ngủ sao?”

- Phương Nguyên... cô ấy làm gì?

- Cô ấy sáng sớm đã gọi tôi dậy bắt tôi treo một đồng tranh lên tường nhà anh đấy.

Một giọng nói thoáng qua trong đầu anh: “em sẽ tặng anh một món quà bất ngờ”. Hàn Phong cúp máy, bây giờ thì rõ rồi, cô ngây thơ đến vậy sao? anh chọc tức cô mà cô còn làm thật. điện thoại lại báo tin nhắn lần nữa: tài khoản tín dụng của quý khách đã sử dụng xxxxxx hiện tại còn yyyyyy vào lúc zzzzzz tại tttttttt. Hàn Phong cười thầm: “ chắc chắn là em rồi, đúng là bất ngờ thật?nhưng cô làm gì lại tiêu đến tiền triệu thế này?”

Hàn Phong gọi điện cho Phương Nguyên nhưng không thấy cô trả lời điện thoại để trong túi trong phòng thay đồ của Hàn Phong. Có lẽ cô lên phòng anh rồi mới xuống bể bơi. Anh khóa cửa, để thẻ chìa khóa vào trong ví rồi: “oh my god, lại Hiểu Thanh, em nghịch ngợm như vậy sao?” tấm sticker của anh và Phương Nguyên thay bằng tấm ảnh nóng bỏng của Hiểu Thanh. Anh tháo tấm ảnh bỏ vào thùng rác rồi đi thẳng xuống bể bơi.

* * *

Bể bơi ngoài trời đón ngập ánh nắng, nước trong veo, một vài người đang bơi trong bể, hình như là đang bơi đua, khá gay cấn.một vài người nằm dài trên ghế dựa tắm nắng. Một toán nam thanh niên ngồi tụ lại một góc như đang bàn tán điều gì đó. Cũng không phải vấn đề của anh, anh không quan tâm. Anh đưa mắt xung quanh tìm cô bạn gái của mình. Không thấy cô đâu, anh bắt đầu nghĩ lung tung : có khi nào cô giận anh nên cho anh leo cây rồi, mà tại sao lại là bể bơi, cô hẹn ở đây làm gì?

Rồi mọi người đồng thanh kêu to: “thắng rồi, Phương Nguyên thắng rồi, em giỏi quá”

Anh có nghe lầm không, có thể lắm, khoảng cách xa như vậy cơ mà, sao có thể là cô chứ. Anh cười nhạt, quay đi. Một cô gái và một nam thanh niên từ hồ bơi bước lên. Chàng thanh niên nhanh chóng bước lên

trước, cô gái từ từ bước lên sau. Mọi người tiếp tục tán thưởng hai người đang bước lên trên, cô gái hất tung mái tóc cho nước văng ra hết để lộ khuôn mặt thanh tú, lớp trang điểm không trôi tuyệt đẹp. Cô gái mặc một bộ bikini màu da báo của thương hiệu nổi tiếng, khoe ra đôi chân dài thon thả, da trắng nõn nà, số đo 3 vòng chuẩn, đẹp từ mọi góc độ khiến ai nhìn qua cũng phải chảy máu mũi máu mồm, phải nói là loại kịch độc của giang hồ.

Hàn Phong sững sốt: là Phương Nguyên, chính là cô rồi, cô đẹp quá, anh đã từng phải thừa nhận vẻ đẹp của cô khi cô diện bộ váy cưới nhưng anh không ngờ cô mặc bikini lại đẹp không tì vết như vậy, anh nhận ra tối qua anh đã sai lầm khi chọc tức cô tối qua. Rồi nam thanh niên kia xen ngang chắn mất tầm nhìn của Hàn Phong. Anh ta lấy khăn bông khoác lên người Phương Nguyên: “Phương Nguyên, em bơi giỏi lắm”.

Phương Nguyên khiêm tốn: “đâu có là anh nhường em mà”.

Một thanh niên khác xuất hiện, phải nói là body chuẩn không cần chỉnh luôn, anh đưa cho cô một chai nước cam mở sẵn nắp: “liệu anh có vinh hạnh được đưa cùng người đẹp không?”

Phương Nguyên đỡ lấy chai nước: “vậy hẹn anh ngày khác, hôm nay như vậy là quá đủ rồi”.

Chàng thanh niên tiếp lời: “vậy giờ này ngày mai gặp em ở đây nhé”. Phương Nguyên cười đáp lại. Chàng thanh niên đưa tay còn lại nắm lấy bàn tay đang đỡ chai nước của cô.

Hàn Phong từ đâu xuất hiện, kéo cô về phía anh: “xin lỗi anh nhưng không có chuyện đó đâu”

Mọi người cùng đứng dậy nhìn về phía Hàn Phong: “anh là ai?”

Hàn Phong nắm lấy tay Phương Nguyên giờ lên: “cô ấy là vợ sắp cưới của tôi, chúng tôi đã đính hôn rồi”- mọi người nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn trên tay Phương Nguyên.

Hàn Phong tiếp lời: “vậy tôi xin phép đưa cô ấy về”

Phương Nguyên bắt lực: “ơ, anh à, oppa”

* * *

Tại căn hộ của Hàn Phong

- Phương Nguyên, em ngồi xuống đây cho anh- Anh gì cô xuống ghế sofa

Hàn Phong quay vào bếp uống một cốc nước lạnh, thấy Phương Nguyên đang đứng lên

- em định đi đâu?

- Em cần uống nước ấm và mặc áo, bơi nhiều nên bây giờ em lạnh lắm.

- Anh sẽ lấy cho em, em ngồi yên đi.

Hàn Phong quay vào phòng lấy áo, chuông cửa reo.

Phương Nguyên đứng dậy mở cửa:

- Anh là ai?

- Cô là cô Phương Nguyên phải không?

- Vâng là tôi

- là sếp thập cẩm, ông chủ tôi đặc biệt chuẩn bị cho cô.

- Ông chủ của anh là?

- Ông chủ của tôi là ông Chu, chủ khu căn hộ biệt thự cao cấp này, ông chủ dặn phải mang đến phòng cho cô ngay khi cô về phòng. Chúc cô ăn ngon miệng

- Nhờ anh gửi lời cảm ơn đến ông chủ anh giùm tôi. Cảm ơn.

Hàn Phong: “bây giờ fan của em còn theo tận lên đây rồi, ông Chu đó là ai vậy?”

- ông gì chứ, người ta cũng bằng tuổi anh thôi, sáng nay em có bơi đua với anh ấy một lượt, anh ấy cũng là một đối thủ đáng gờm đấy. Đúng là tuổi trẻ tài cao.

- Gì chứ? Có gì hơn anh?

- Em đâu có nói gì anh. Oa, dụng tâm vậy sao? thơm quá đi. Anh ăn thử không?

- Em.... Anh không ăn

Phương Nguyên vừa ăn vừa tấm tắc khen ngon, Hàn Phong mở laptop ra đọc kịch bản, màn hình lại là hình Hiếu Thanh, anh lầm bầm: “ Phương Nguyên thì ra em bày trò trả thù anh”.

Điện thoại của Phương Nguyên đổ chuông. Phương Nguyên bắt máy : “alo”

Đầu dây bên kia lên tiếng: “món súp có hợp khẩu vị của em không?”

- anh Chu, là anh sao? cảm ơn anh, món súp rất ngon.

- không có gì, chỉ cần em thích là được. tối nay anh mời em đi ăn nhé

Hàn Phong giật lấy điện thoại: “ xin lỗi, tối nay chúng tôi kết hôn” rồi cúp máy.

Phương Nguyên mỉm cười: “ anh muốn kết hôn với em đến thế sao?”

Hàn Phong : “ Đúng vậy, anh muốn kết hôn với em ngay bây giờ, anh muốn có em đến phát điên rồi đây.”

Phương Nguyên bĩu môi: “ em không tin”

Hàn Phong : “ em không tin phải không, để anh chứng minh cho em thấy” anh bế Phương Nguyên trên tay đi thẳng vào phòng ngủ, lấy chân gạt cửa phòng ngủ đóng lại.

(Chuyện trong phòng các bạn cứ mặc sức tưởng tượng đi nhé)

Phương Nguyên : “Anh định làm gì?”

Hàn Phong: “ em sẽ biết ngay thôi”

.....

Phương Nguyên : “aaaaaaaaaaaa....tha cho em đi, em biết lỗi rồi, em không dám nữa, nhột quá đi.....”

* * *

Không gian yên tĩnh lạ lùng, không cãi nhau, không cười đùa, họ mất tích hoàn toàn, không có trong phòng ngủ luôn.

Trong bể bơi ngoài trời, đang diễn ra một cuộc thi âm thầm trong lòng nước nhưng không kém phần gay cấn hấp dẫn, đó là cuộc thi nín thở dưới nước. Phương Nguyên đang định nổi lên thì nhận ra mình bị chuột rút, không đứng được. Hàn Phong liền bế cô lên. Hai người áp sát người vào nhau, hai mắt nhìn nhau đắm đuối. Hàn Phong : “ em đẹp lắm”

- ngày nào em chả đẹp- Phương Nguyên trả treo

- không, chỉ hôm nay thôi... có phải lấy thẻ của anh đi mua bộ bikini này không?

- anh ghi sổ nợ đi, bây giờ em không có tiền-

- quả là người đẹp vì lụa mà.

- Anh...em không muốn bơi nữa- cô quay đi định quay lên bờ thì anh càng ôm eo cô chặt hơn

Hàn Phong: “ anh nói thật lòng đấy ...em rất đẹp”

Cô nhìn anh: “ vậy... có đẹp hơn cô Hiếu Thanh kia không?”

Hàn Phong: “ chuyện này ... chuyện này thì... anh không dám chắc”

- anh...

- được rồi, không đùa nữa... trong mắt anh, em là người con gái đẹp nhất
 - thật không, có người thứ hai không?
 - Không có.
 - Người thứ 3?
 - Không có luôn- Hàn Phong khẳng định.
- Họ tiếp tục cùng nhau vui đùa trong hồ bơi.

10. Chương 10

Tại căn hộ của Hàn Phong

Lý Minh mở cửa phòng ngủ của Hàn Phong bước vào: “Hàn Phong, anh mau dậy đi, có chuyện lớn rồi”

Hàn Phong: “có chuyện gì chứ? Sao đến sớm vậy?”

Lý Minh: “ anh mau đọc báo sáng nay đi”- Lý Minh ném xuống bàn một tập báo mới ra lò nóng hổi.

Ngay trang nhất, tiêu đề kèm ảnh phóng to: “ Hàn Phong – Hiểu Thanh, cặp đôi thần tượng mới nổi trong thế giới C-biz”; “Hàn Phong, Hiểu Thanh dắt tay nhau bước lên vị trí đầu bảng trong làn giải trí Hoa Ngữ”.

Hàn Phong tức giận đập tờ báo xuống mặt bàn: “ chuyện gì thế này, tin tức này từ đâu ra, thật sự quá vớ vẩn?”

Lý Minh: “ tối hôm qua trong buổi lễ nhận thưởng bình chọn ca khúc được yêu thích nhất gì gì đó, cô ta đã gián tiếp tuyên bố đang có quan hệ qua lại với anh đó”.

Hàn Phong: “chuyện này là thật sao? tôi không có mà”

- dĩ nhiên , em biết anh và cô ta không có gì. Người anh yêu là Phương Nguyên mà. Nhưng mọi người có ai biết điều đó chứ.
- Phải rồi, Phương Nguyên ?... không được để cô ấy xem bài báo này.
- Anh à, chuyện này không thể giấu mãi được, phương tiện truyền thông ở khắp mọi nơi.
- Không được, dù sao cũng phải chính anh nói cho Phương Nguyên biết, anh không thể để cô ấy hiểu lầm được.

Hàn Phong nhanh chóng thay đồ, rồi lấy chìa khóa xe ô tô rời đi.

* * *

Trước cổng nhà Phương Nguyên:

Phương Nguyên diện một bộ quần áo năng động, không kém duyên dáng, mỉm cười chào Hàn Phong: “ mới chia tay hôm qua, hôm nay đã nhớ em rồi sao?”- cô nghiêng đầu

- Phải rồi, anh nhớ em không chịu được- Anh quàng tay ôm lấy cô
- Thật không đây? đáng nghi lắm nha, phải làm chuyện gì có lỗi với em không?
- Đâu có, anh thật lòng mà.
- Vậy hôm nay, mình đi đâu đây?
- Uhm... hôm nay chúng ta đi picnic nhé.
- Thật chứ?

- Dĩ nhiên rồi. Xuất phát nào

- Let's goooooo...-Phương Nguyên hào hứng

Họ cùng Lý Minh Và Hoàng Anh đi cắm trại ở khu picnic khá xa thành phố nhưng được bảo vệ an ninh rất chặt chẽ.

* * *

Màn đêm buông xuống, Phương Nguyên ngồi bên đống lửa đang cháy bập bùng, ngắm nhìn những vì sao xinh đẹp điểm trên tấm thảm nhung mềm mại. gió hiu hiu thổi se se lạnh, miên mản làn da cô gái trẻ.

Hàn Phong từ đằng sau đi tới khoác lên người cô một tấm chăn mỏng: “em còn lạnh không?”

-không sao ạ, thế này đủ ấm rồi mà.

Hàn Phong cười dịu dàng: “ em... đi picnic qua đêm như thế này... là lần đầu tiên phải không?”

- Đúng vậy.. trước kia khi còn ở nhà cũng rất ít khi ra ngoài buổi tối.

- Tại sao?

- Uh...không biết nữa. buổi tối là thời gian để nghỉ ngơi, mọi người đổ ra đường cũng rất có không khí, khung cảnh cũng rất quyến rũ... nhưng bản thân thì dường như đã mặc định... khung cảnh xinh đẹp đó là dành cho những cặp yêu nhau rồi.- Phương Nguyên cười thẹn thùng

- Vậy là từ hôm nay em có thể thưởng thức khung cảnh xinh đẹp này theo đúng nghĩa rồi đấy- anh vòng tay ôm lấy cô, hai người cùng nhìn lên bầu trời kia.

- Đúng vậy, cảm ơn anh, Hàn Phong.- cô thơm nhẹ lên má anh

Không gian yên tĩnh , hạnh phúc ngập tràn

Một lúc sau, Hàn Phong thở dài.

Phương Nguyên nhìn sang anh: “Hàn Phong, có phải có chuyện gì muốn nói với em không?”

Hàn Phong nhìn vào mắt Phương Nguyên: “em biết rồi sao?”

Phương Nguyên gật đầu.

Hàn Phong: “vậy sao không hỏi? hay em không muốn biết?”

Phương Nguyên: “Hàn Phong, sáng nay, lúc Hoàng Anh update thông tin, em đã biết chuyện này rồi. Lúc anh đến tìm em, em càng hiểu anh muốn tự mình nói với em, không muốn em hiểu lầm...Trước kia, khi thấy người con gái khác xuất hiện trong nhà anh, em rất bức mình, uất ức, bây giờ cũng vậy, có người con gái công khai tình cảm với anh, nhưng... bây giờ em đã chọn anh, em chỉ muốn anh hiểu 1 điều- cô ôm cổ anh- Hàn Phong, em tin anh.

Anh nhìn sâu vào mắt cô, anh tự hào về cô, tình yêu chính là như vậy, họ hiểu, chấp nhận, tin tưởng nhau tuyệt đối.

Cô tựa đầu lên vai anh, anh vòng tay ôm lấy cô, hai người tay nắm tay cùng ngắm bầu trời đêm yên bình của riêng hai người. Anh ngêu ngao hát những ca từ chợt thoáng qua trong đầu: “...em, người con gái xinh đẹp dịu dàng ấy...em chính là hơi thở của anh...anh sẽ mãi mãi...mãi mãi yêu em”. Cô đã ngủ, ngủ trong vòng tay bình yên ấm áp của anh, cô khẽ nhếch môi cười hạnh phúc khi nghe anh hát, bài hát yêu thương anh dành cho cô.

* * *

Trong phòng ngủ Phương Nguyên, Hoàng Anh có vẻ bất bình: “ cậu định cứ để vậy mà cho qua chuyện này à?”

Phương Nguyên đáp lại: “không như vậy, chả lẽ tớ phải đến giật mặt cô ta sao?”

-không phải như thế thì cậu cũng phải có động thái gì thể hiện cậu không hài lòng về chuyện này. Trong tình yêu, lòng tin là vô cùng cần thiết, ai cũng biết tin nhưng người ta vẫn ngoại tình đẩy ra đẩy. Cậu phải có hành động khẳng định chủ quyền đi, ít nhất là với cô Hiểu Thanh lắm trò đấy”.

Phương Nguyên trầm tư suy nghĩ.

* * *

Tại trường quay, phóng viên vây kín cửa ra vào, Hàn Phong lộng lẫy xuất hiện, lập tức trở thành tâm điểm chú ý : “Anh Hàn Phong, mong anh trả lời câu hỏi của chúng tôi”

Hàn Phong dừng lại. “về chuyện cô Hiểu Thanh công khai tình cảm dành cho anh, anh nghĩ như thế nào?”, “ có phải anh và cô Hiểu Thanh đang công khai qua lại?”

Hàn Phong đồng ý: “ đối với Hiểu Thanh, tôi luôn coi cô ấy là một người bạn tốt, một người cộng sự chuyên nghiệp. Sau này cũng sẽ là như vậy, mong chúng tôi sẽ tiếp tục hợp tác vui vẻ.”

Đám phóng viên xì xầm. rồi một câu hỏi nổi lên: “vậy có phải trong tim anh đã có cô gái khác?”

Hàn Phong cười nhẹ: “cảm ơn câu hỏi của bạn. tôi bây giờ chỉ nhớ thương duy nhất cô gái đó.”

Đám phóng viên lại rộ lên: “ cô ấy là ai?”, “ cô ấy có phải người trong giới giải trí không?”

Hàn Phong: “ cô ấy là người ngoài ngành nên tôi không tiện chia sẻ. Cảm ơn sự quan tâm của các bạn đến chúng tôi. Nhưng tôi mong rằng chuyện này sẽ đến đây thôi. Đến khi chúng tôi sẵn sàng công khai tình cảm, mong sẽ nhận được sự ủng hộ từ mọi người. tôi xin cảm ơn”.

* * *

Đạo diễn: “cắt, nghỉ trưa , 1h30 chúng ta tiếp tục quay”

Hiểu Thanh tức giận đi về phòng hóa trang: “Hàn Phong, tại sao anh lại nói đạo diễn thay đổi toàn bộ cảnh ân ái của hai nhân vật chính? Anh có biết vai diễn này quan trọng với tôi như thế nào không?”

-nếu chỉ dựa vào những cảnh nóng đó để nổi tiếng, cô nói ra những lời đó, không thấy hổ thẹn khi đứng trong ngành giải trí sao?- Hàn Phong sắc sảo

Hiểu Thanh ôm lấy anh: “Hàn Phong, em yêu anh, chẳng lẽ anh không nhận ra sao?”.

Anh gỡ tay Hiểu Thanh ra: “cô hãy tự trọng, tôi đã có bạn gái rồi”

Hiểu Thanh tức giận: “cô ta là ai?, anh nói đi. Rốt cuộc em có điểm gì không bằng cô ta để anh chọn cô ta mà không chọn em”.

Hàn Phong lạnh lùng: “cô...mãi mãi không thể so với cô ấy được”

Hiểu Thanh sững sờ. Tiếng gõ cửa vang lên. Hoàng Anh xuất hiện với chiếc máy quay: “ nữ chính bị từ chối, ve vãn, cầu xin tình yêu từ nam chính sẽ giật tít ngày mai lại còn video xác thực làm bằng chứng. có tờ báo nào lại không muốn có tin này. Có khi fanpage của mình sẽ đạt 1 triệu like chỉ trong một đêm cũng nên. Phương Nguyên cậu nói có đúng không?”

Phương Nguyên xuất hiện từ đằng sau với bộ váy hoa xòe qua đầu gối, chiếc áo sơ mi khoét lách cài cúc trên cùng sơ vịn đầy duyên dáng đúng kiểu tiểu thư khuê các. Mái tóc đen mượt mà xõa ngang vai càng yêu kiều: “ Hoàng Anh, làm người chớ nên làm thế ... cùng là con gái với nhau ai mà chả mong được yêu thương... nhưng mà loại người cưỡng ép tình yêu, dùng tình yêu để củng cố sự nghiệp của mình thì thật đáng coi thường nhưng cũng đáng thương hại lắm .”

Hiểu Thanh uất ức không nói lên lời: “cô...”

Hoàng Anh: “ế... cô làm sao? cô còn muốn cho cả thế giới thấy bộ dạng thất bại của cô sao?”

Phương Nguyên: “ tôi vốn định mang cơm tối mời cô cùng ăn với chúng tôi...nhưng tôi nghĩ bữa cơm này...cô nuốt không trôi rồi.”

Hiểu Thanh tức giận bỏ đi.

* * *

Hàn Phong cười ầm áp: “Phương Nguyên, em đến rồi.”

Phương Nguyên làm bộ tức giận đánh Hàn Phong: “ anh đó, anh là của em rồi, tùy tiện cho ai ôm cũng được hả?”

Hàn Phong ôm cô vào lòng: “anh biết lỗi rồi mà, anh xin lỗi, anh là của em, tất cả của anh đều là của em, em cứ đánh anh như vậy chẳng lẽ em không đau à?”

Phương Nguyên : “anh còn trả treo nữa cơ à.”

Hàn Phong thơm yêu lên má Phương Nguyên, hai người nhìn nhau hạnh phúc.

Lý Minh: “hai người này, có thể lịch sự chút không?”

Hoàng Anh: “ cứ dính lấy nhau như thế là phạm qui đấy nhé”

Bốn người cùng mở cơm hộp do Hoàng Anh và Phương Nguyên chuẩn bị cùng ăn vui vẻ.

11. Chương 11

Hàn Phong trên đường đi làm về, đang lái xe, điện thoại reo, là Phương Nguyên: “Hàn Phong, anh đang trên đường về nhà sao?”

- Anh đang lái xe, sao thế? Nhớ anh à?

- Anh đừng đùa nữa. Anh à, tối nay, anh đến nhà em dùng cơm nhé. Em muốn chính thức giới thiệu anh với chị họ em.

- Uh, anh hiểu rồi

* * *

5h chiều, Hàn Phong đã có mặt ở nhà Phương Nguyên. Vì mọi người đã quen thân nhau nên không khí nhanh chóng vui vẻ, hòa hợp. Lý Minh cùng Hàn Phong đến ra mắt mang theo một bó hoa tươi cùng một giỏ hoa quả tươi.

Đình Quyên: “Phương Nguyên, lúc này mẹ em gọi cho chị nhắn em gọi lại ngay đây”

Phương Nguyên lên lầu nói chuyện một lát rồi Hoàng Anh cũng theo lên. Họ nói chuyện một lúc lâu, Phương Nguyên: “ mẹ nhắc chúng ta về ngay vì trường đại học có giấy báo rồi, khoảng giữa tuần sau sẽ nhập học.”

Hoàng Anh: “ tớ hiểu rồi. nhưng...cậu đã nghĩ nên nói với Hàn Phong và Lý Minh như thế nào chưa?”

Họ dẫn do một lúc không nói gì, cả hai không nhận ra Hàn Phong đang đứng sau cánh cửa phòng đã nghe hết mọi chuyện. Bữa tối diễn ra vui vẻ, mọi người cùng xem phim sau khi dọn dẹp bữa tối.

* * *

Phương Nguyên ngồi bó gối cạnh cửa sổ, trầm tư suy nghĩ. Một vị khách bước vào phòng làm cô giật mình.

Phương Nguyên: Anh chưa về sao?

Hàn Phong:Anh đã xin phép chị Đình Quyên rồi, hôm nay anh sẽ ở lại đây với em.

Cô vòng tay ôm lấy anh. Cô không biết phải nói thế nào với anh nữa. Cô chỉ muốn tiếp tục ở bên anh, mãi mãi ở bên anh không xa cách.

Hàn Phong: “ em sao thế? Cảm động quá à?”Anh lấy tay lau nước mắt cô. Hàn Phong: “em biết không? Em đẹp nhất chính là lúc em cười đấy...nếu em cười lên anh sẽ nói cho em một bí mật”.

Phương Nguyên mỉm cười hạnh phúc.

Hàn Phong thì thầm vào tai cô: “ngày mai chúng ta sẽ cùng bỏ trốn nhé”. Hàn Phong ra hiệu ok làm Phương Nguyên bật cười. Phương Nguyên nằm trong vòng tay Hàn Phong mơ giấc mơ bình yên, anh nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn: “không sao đâu, chúng ta sẽ ổn thôi”.

* * *

Hai người đã thức dậy từ lúc chưa có ai thức dậy, Phương Nguyên lấy từ trong tủ ra một bộ quần áo: “hôm nay anh mặc bộ này nhé.”

Hàn Phong đưa mắt nhìn cô khó hiểu. Phương Nguyên giải thích: “là áo đôi do em thiết kế đấy, ước mơ của em chính là được mặc đồ đôi dạo phố với người mình yêu, nhất là bộ đồ đó do em thiết kế”. Đó là bộ đồ dùng thiết kế đơn giản, chất áo mát, tiện lợi, không nổi bật nhưng là hàng độc và không thể thiếu mũ, kính râm rồi. Hai người rón rén ra khỏi nhà.

* * *

Địa chỉ đầu tiên, họ dừng chân tại một khu công viên rộng lớn, cùng đạp xe vòng quanh hồ rồi dừng lại trên thảm cỏ thả diều. Họ giả vờ lén lút vào cửa hàng tiện lợi mua một đồng thức ăn nhanh khiến nhân viên trong cửa hàng cũng phải nghi ngờ. Họ cùng ăn những món ven đường, chụp những bức sticker nhí nhố trong công viên, tham gia những trò chơi mạo hiểm, vừa nắm lấy tay nhau cùng la hét. Phương Nguyên nằng nặc đòi Hàn Phong cho vào nhà ma, vừa vào đã ôm chặt lấy anh nhưng nhất quyết không chịu ra, vừa ra ngoài thì đã khóc thét lên.

- Được rồi, qua rồi, ngoan đừng khóc nữa. biết sợ còn cố đòi vào bằng được?- Hàn Phong dịu dàng

Phương Nguyên vẫn còn sụt sịt nấc lên từng tiếng: “ước mơ của em là được cùng người yêu vào nhà ma một lần”.

- lần sau có ước mơ gì nhớ bàn bạc trước với anh nhé.

- sợ quá anh ơi, huhu – Phương Nguyên tiếp tục khóc

Hàn Phong vừa dỗ dành cô vừa bật cười.

Hai người tiếp tục thực hiện ước mơ đi chơi của Phương Nguyên cho đến muộn.

* * *

Màn đêm buông xuống, hai người dắt tay nhau về nhà, Phương Nguyên tung tăng vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ, vô tình cô bị sỏi chân, té ngã.

Hàn Phong liền cúi xuống công cô thông thả đi về.

Phương Nguyên: “Hàn Phong, cảm ơn anh.”

Hàn Phong: “chuyện gì vậy?”

- vì hôm nay anh đã thực hiện rất nhiều giấc mơ của em.

Hàn Phong mỉm cười hạnh phúc.

- cùng em thả diều, cùng em vào nhà ma, công em trên đường về nữa...cảm ơn anh.

- Em còn ước mơ gì chưa thực hiện được không?

- Em muốn em cùng người yêu em cùng ngắm tuyết rơi, cùng ngắm pháo hoa đón năm mới.- Phương Nguyên nhanh chóng trả lời.

Đến trước cửa nhà, Hàn Phong để Phương Nguyên xuống, vuốt lên mái tóc cô: “ước mơ của anh chính là thực hiện tất cả ước mơ của em.”

- Hàn Phong, anh với mọi người rất lạnh lùng nhưng đối với em, anh là cơn gió ấm áp luôn thổi quanh em, khiến em không còn thấy cô đơn nữa.- Phương Nguyên ôm lấy anh.

- Ài da, bảo bối của anh, sao em lại đáng yêu thế này!

- Anh vừa gọi em là gì?- Phương Nguyên ngơ ngác

- Bảo bối ...bảo bối của anh.- Hàn Phong trêu đùa

Phương Nguyên cười hạnh phúc. Cô nhẹ nhàng hôn môi anh rồi chạy thẳng vào nhà: “Hàn Phong, em yêu anh”.

Đóng cửa lại, cô nhâm nhi hạnh phúc trán ngập. Hàn Phong ngơ ngác sờ lên môi mỉm cười hạnh phúc.

* * *

Đình Quyên từ trên gác bước xuống: “Phương Nguyên, em về rồi à?”

- Chị chưa ngủ sao?

- Lên phòng gọi Hoàng Anh xuống chị cần nói chuyện với hai đứa.

Phương Nguyên cảm thấy một chút hoang mang, lo sợ

Đình Quyên : “ mẹ em vừa gọi điện cho chị, mẹ nói đã đặt vé máy bay cho hai đứa rồi, chiều mai hai đứa đáp máy bay về ngay.”

- sao phải gấp như vậy?

-đại học mỹ thuật sẽ chuẩn bị sân khấu trình diễn cho 10 sinh viên đạt điểm cao nhất để trình diễn mẫu thiết kế mới nhất của họ. Vì người nằm trong top 10 người đó nếu được xếp hạng nhất sẽ có cơ hội giành học bổng toàn phần của trường đấy. em cũng biết việc em học thiết kế thời trang bố em phản đối đến mức thẻ sẽ không chu cấp tiền học cho em. Nếu em muốn tiếp tục theo đuổi sự nghiệp thời trang em cần học bổng này.

Hoàng Anh: “đúng vậy, cậu nên làm theo lời mẹ đi. Chúng ta phải nghĩ cho chuyện lâu dài nữa.”

Đình Quyên: “ hai đứa hãy chuẩn bị đồ đạc đi. Trưa mai chúng ta sẽ ăn trưa xong rồi đi ngay”.

Phương Nguyên trầm tư. Hoàng Anh thì thầm: “chả lẽ cậu chưa nói chuyện phải về nước với Hàn Phong?”

Phương Nguyên gật đầu đầy băn khoăn.

* * *

Tại sân bay,

Phương Nguyên gọi điện thoại liên tục nhưng mãi mà không nhận được hồi âm: “Hàn Phong, anh làm ơn nghe điện thoại đi, làm ơn nhắc máy đi. Em sắp đi rồi, anh đang làm gì vậy?”

Phương Nguyên lo lắng nhìn sang Lý Minh đang xách hành lí cho Hoàng Anh: “ Lý Minh, tôi không liên lạc được với Hàn Phong. Anh đã nói chuyện hôm nay chúng tôi phải về nước chưa?”

-Lý Minh: “tôi đã để lại lời nhắn cho anh ấy trước khi tới đây. Có lẽ do sáng nay anh ấy có lịch trình dày đặc nên chưa xem tin nhắn. Trong lúc làm việc anh ấy không mang điện thoại theo người.”

Thông báo từ sân bay: “hành khách của chuyến bay từ Bắc Kinh về Hà Nội sẽ cất cánh trong vòng 20 phút nữa. Hành khách của chuyến bay mau chóng hoàn thành thủ tục lên máy bay”.

Phương Nguyên nhanh chóng hoàn thành thủ tục lên máy bay: “Lý Minh, anh ở lại giữ gìn sức khỏe . Nhờ anh chăm sóc Hàn Phong giùm tôi”.

Hoàng Anh: “Khi về nước, em sẽ liên lạc ngay với anh. Anh ở lại nhớ tự chăm sóc mình nhé”.

Lý Minh ôm lấy Hoàng Anh về lưu luyến không muốn rời khỏi. Cảnh tượng này thật khiến Phương Nguyên ghen tỵ. Cô kéo hành lí nhìn lại khung cảnh xung quanh kiếm tìm một hình bóng thân thuộc, hình bóng của một người đang chạy đi tìm cô, chạy đến ôm cô. Cô lên máy bay rồi tắt máy, nhìn ra ngoài cửa sổ ánh mắt đầy lưu luyến.

* * *

Hàn Phong trong phòng hóa trang, anh mở nguồn máy điện thoại, thông báo cuộc gọi nhờ đến dồn dập. Phương Nguyên 25 cuộc điện thoại, một tin nhắn từ Lý Minh: “Anh à, hôm nay Phương Nguyên và Hoàng Anh sẽ về nước. Anh mau đến sân bay ngay đi”.

Hàn Phong chưa kịp tẩy trang, anh liền cấp tốc chạy ra bãi đỗ xe, lái thẳng đến sân bay, vừa đi vừa liên tục gọi cho Phương Nguyên nhưng không thấy ai trả lời. Một tin nhắn từ Phương Nguyên hiện lên màn hình điện thoại Hàn Phong: “ em đi đây. Hàn Phong, em sẽ nhớ anh.”

Anh dừng xe lại bên đường, anh nhìn lên bầu trời nơi chiếc máy bay đang bay ngang trời: “anh cũng vậy, sẽ rất nhớ em”, ánh mắt anh rơm rớm nước mắt nói lời tạm biệt cô.

* * *

Hai tuần sau, chuông cửa nhà Hàn Phong reo lên : “ chào anh, anh nhận được bưu phẩm từ nước ngoài gửi đến. Mời anh kí nhận vào đây”.

Hàn Phong mở hộp ra, bên trong là một bộ quần áo nam được thiết kế rất đặc biệt kèm một tấm ảnh Phương Nguyên chụp chung với bộ quần áo đó- thiết kế dành giải nhất trong cuộc thi thiết kế dành cho sinh viên đại học Mỹ thuật khoa thiết kế thời trang. Hàn Phong lật mặt sau của tấm ảnh với dòng chữ: “ một ngày nào đó, nhớ em, hãy mặc nó và đến tìm em. Em sẽ chờ anh”.

* * *

4 tháng sau, một ngày mùa đông trời se lạnh , gió thổi tới lạnh buốt tới tận xương tủy.

Trong hội trường của trường đại học Mỹ Thuật khoa thiết kế đang có cuộc trình diễn bộ sưu tập của những sinh viên hạng nhất. Dẫn chương trình tuyên bố : “sau đây là thiết kế xuất sắc nhất của khoa thiết kế năm nay là bộ sưu tập của sinh viên hạng nhất Phương Nguyên.”

* * *

Buổi trình diễn kết thúc suôn sẻ, Phương Nguyên nhận được lời mời của số nhà sản xuất thời trang.

Nhưng cô lại trốn vào phòng học lạnh lẽo ngồi một mình, chăm chăm nhìn chiếc điện thoại nằm yên bất động. Cô lẩm bẩm một mình: “Anh đang làm gì vậy? sao mãi không liên lạc lại? Lẽ nào bây giờ anh đang ở bên cái cô Hiếu Thanh xấu xa kia chứ?” Phương Nguyên uất ức ra khỏi phòng học.

Loa trường thông báo: “ Sinh viên Phương Nguyên của khoa thiết kế thời trang yêu cầu đến hội trường ngoài trời ngay theo lệnh triệu tập của trường khoa”.

Phương Nguyên trầm nghĩ: “ triệu tập, gì nữa đây, thật sự ,mệt mỏi quá!”

Cô bước vào hội trường ngoài trời tối thui, cô có chút lo sợ không biết chuyện gì xảy ra. Lối đi trên sân khấu thấp sáng, đèn chiếu sân khấu vụt sáng chiếu xuống giữa sân khấu. Phương Nguyên ngơ ngác, loay hoay nhìn xung quanh, ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra. Đột nhiên từ trên trời rơi xuống những hạt tuyết xinh đẹp, bay bay, Phương Nguyên giơ tay thưởng thức vẻ đẹp mơ mộng, bất ngờ từ những hạt tuyết nhỏ xinh xắn lần đầu tiên xuất hiện ở Hà Nội. Cô nàng hạnh phúc cười vui như đứa trẻ lần đầu tiên được cho quà, ngây thơ đùa nghịch xoay vòng dưới tuyết. Dưới màn tuyết trắng, một mỹ nam xuất hiện như từ trong truyện cổ tích bước ra đầy thơ mộng, thu hút.

Phương Nguyên nhìn thấy anh liền sửng sốt, đôi mắt long lanh nước mắt: “Hàn Phong”. Anh mặc bộ đồ cô đã may cho anh đẹp lộng lẫy.

Anh tiến lại phía cô, mang theo một bó hoa hồng trên tay: “chúc mừng em, Phương Nguyên”.

Phương Nguyên nhận lấy bó hoa hồng: “ Anh có phải lúc nào cũng thích đến cuối cùng không?”

- Anh xin lỗi, anh chỉ muốn cho em một bất ngờ thôi.

Cô nhìn anh âu yếm: “ Anh có biết em nhớ anh đến mức nào không? Sao bây giờ anh mới đến?”

Anh kéo cô vào vòng tay anh: “ Anh cũng rất nhớ em nữa. Anh đã mang tuyết từ Trung Quốc đến cho em rồi, cùng ngắm tuyết rơi bên em. Anh đã thực hiện giấc mơ giúp em nè.”

Hai người ngồi xuống bệ sân khấu, Hàn Phong lấy tay lau nước mắt cho Phương Nguyên: “Sao cứ gặp anh lại khóc nhè thế? Xấu quá đi”

Phương Nguyên: “thật sao?”

Hàn Phong: “thật đó. ...nhưng mà... anh thích em như thế.”

Anh đặt đầu cô dựa vào vai anh, cô nắm lấy tay anh, hai người nói chuyện vui vẻ.

Bỗng chợt, một màn pháo hoa bay vụt lên trước mắt, Phương Nguyên: “woa, đẹp quá!”

Hàn Phong: “ em thích không?”

Cô ngược lên nhìn anh: “ em thích lắm, cảm ơn anh, Hàn Phong.”

Hàn Phong nhìn cô đắm đuối: “ chỉ cần là ước mơ của em, chỉ cần khiến em vui, anh đều sẽ giúp em thực hiện.”

Anh nhẹ nhàng cúi xuống đặt lên môi cô nụ hôn nồng nàn giữa trời đông lạnh giá, dưới màn pháo hoa tuyệt đẹp của thời khắc chuyển giao năm mới- thời khắc tình yêu nở hoa trong trái tim hai người.

End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-yeu-thuong>